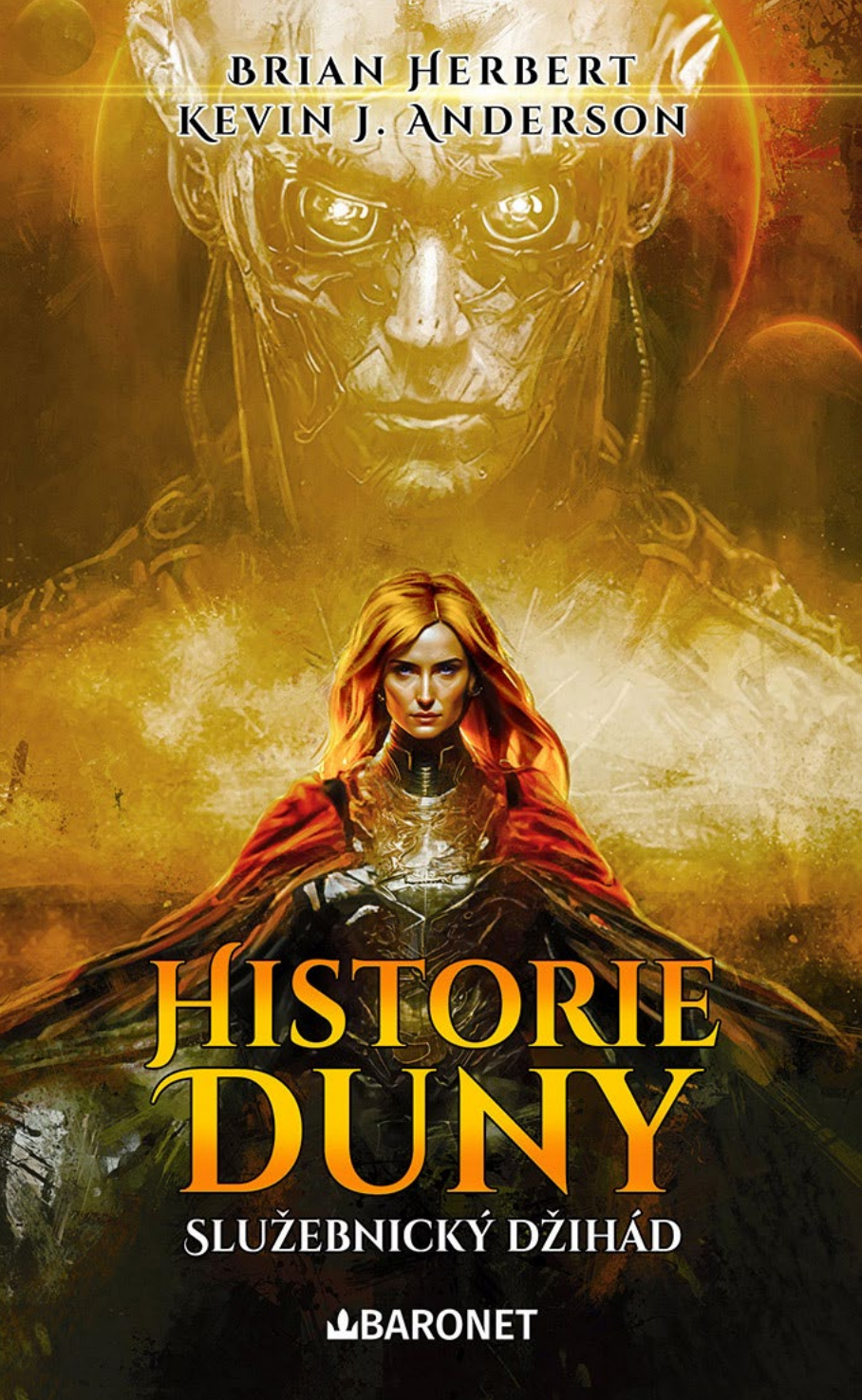

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

HISTORIE DUNY

SLUŽEBNICKÝ DŽIHÁD

 BARONET

Historie Duny Služebnický džihád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Brian Herbert, Kevin J. Anderson
Historie Duny: Služebnický džihád – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HISTORIE DUNY

SLUŽEBNICKÝ DŮTĚHÁD

HISTORIE DUNY

SLUŽEBNICKÝ DŮHÁD

Historie Duny (1)

**BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON**

 BARONET

Naším agentům

ROBERTU GOTTLIEBOVI

a

MATTU BIALEROVI

**z Trident Media Group, kteří rozeznali potenciál
tohoto projektu od samého počátku
a jejichž nadšení nám pomáhalo uspět**

Poděkování

Penny Merrittové za to, že pomáhala pečovat o literární odkaz svého otce Franka Herberta.

Naši redaktori Pat Lo Bruto a Carolyn Caugheyová nám svými podrobnými a velmi cennými připomínkami pomáhali doladit tento příběh do konečné podoby. Tom Doherty, Linda Quintonová, Jennifer Marcusová a Paul Stevens z Tor Books poskytli tomuto projektu pozoruhodnou podporu a nadšení.

Catherine Sidorová z WordFire, Inc., jako vždycky neúnavně přepisovala tucty mikrokazet a naťukala stovky stran, aby stačila našemu vražednému pracovnímu tempu. Její pomoc ve všech fázích projektu nám pomáhala zachovat duševní zdraví a dokonce se jí podařilo oklamat druhé natolik, že se domnívali, že máme ve věcech pořádek.

Diane E. Jonesová a Erwin Bush byli našimi zkušebními čtenáři a pokusnými králíky, poskytli nám upřímné reakce a navrhli další scény, které pomohly knihu vylepšit. Rebecca Moestová poskytla svou představitost, čas a podporu ve všech fázích knihy, od počátku do konce.

Herbert Limited Partnership, kam patří Jan Herbert, Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberly Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shacklefordová, nás nadšeně podporovala a svěřila nám do péče úžasnou vizi Franka Herberta.

Děkujeme také Beverly Herbertové za téměř čtyři desítky let podpory a oddanosti jejímu manželovi Franku Herbertovi.

A nejvíc ze všech Franku Herbertovi, jehož genialita stvořila tak úžasný vesmír, který můžeme zkoumat.

Princezna Irulán píše:

Každý seriózní student si musí uvědomit, že historie nemá začátek. Bez ohledu na to, kde příběh začíná, vždycky existují dřívější hrdinové a dřívější tragédie.

Než dokážeme chápat Muad'Diba nebo současný džihád, který následoval po svržení mého otce, imperátora Shaddama IV., musíme nejdříve pochopit, proti čemu bojujeme. K tomu musíme pohlédnout více než deset tisíc let do minulosti, deset tisíciletí před zrození Paula Atreida.

Tam vznikly základy Impéria, tam povstal imperátor z popela po bitvě o Corrin a sjednotil zubožené zbytky lidstva. Ponoříme se do nejstarších záznamů, do samotných mýtů Duny, do dob Velké revoluce, lépe známé jako Služebnický džihád.

Strašlivá válka proti myslícím strojům znamenala stvoření našeho politicko-komerčního vesmíru. Poslouchejte dobře, až budu vyprávět příběh svobodných lidí, kteří povstali proti nadvládě robotů, počítačů a kymeků. Povšimněte si kořenů velké zrady, jež z rodu Atreidů a rodu Harkonnenů učinila smrtelné nepřátele, msty, která se táhne dodnes. Poučte se, z čeho povstalo Sestersvo Bene Gesserit, Kosmická gilda a její navigátoři, zbrojmistři z Ginázu, Sukovská lékařská škola, mentati. Staňte se svědky života utlačovaných zensunnitských poutníků, kteří uprchli na pouštní planetu Arrakis, kde se z nich stali naši nejstatečnější vojáci – fremeni.

Všechny tyto události vedly k narození a životu Muad'Diba.

Dávno před Muad'Dibem, v posledních dnech Starého impéria, ztratilo lidstvo svou jiskru, pozemská civilizace se rozšířila mezi hvězdy, ale stagnovala. Většina lidí měla malé či vůbec žádné ambice a dovolovala vý-

konným strojům, aby za ně plnily každodenní úkoly. Lidé postupně přestali myslet, snít, doopravdy žít.

Pak přišel muž ze vzdálené soustavy Thalimu, vizionář, který po aztéckém bohu deště přijal jméno Tlaloc. Promlouval k zlenivělým davům, pokoušel se oživit lidského ducha, ale žádný viditelný efekt to nemělo. Jeho poselství však přece jen zaslechlo pár těch, kteří do davu nezapadli.

Tito noví myslitelé se tajně sešli a hovořili o tom, jak by změnili Impérium, kdyby jen mohli svrhnout jeho pošetilé vůdce. Odložili svá rodná jména a přijali jiná, spojená s velkými bohy a hrdiny. Nejvýznačnějším z nich byl generál Agamemnon a jeho milenka Juno, geniální taktička. Ti dva získali zázračného programátora Barbarossu, který vymyslel plán, jak všudypřítomné poslušné stroje změnit v odvážné agresory tím, že jejich umělé inteligenci vtisknou některé lidské rysy, mezi nimi i touhu dobývat. Pak se ke ctižádostivým rebelům přidalo ještě pár dalších lidí. Dohromady dvacet řídících mozků vytvořilo jádro revolučního hnutí, které převzalo vládu nad Starým impériem.

Po svém vítězství si začali říkat Titáni po nejstarších z řeckých bohů. Vedení vizionářem Tlalokem si rozdělili správu planet a národů mezi sebou a plnění svých výnosů vynucovali pomocí Barbarossových agresivních myslících strojů. Dobyli většinu známé galaxie.

Na okrajích Starého impéria se jim postavilo několik skupin odporu. Ty vytvořily vlastní konfederaci – Ligu vznešených, bojovaly s dvaceti Titány a po mnoha krvavých bitvách si uchovaly vlastní svobodu. Zastavily lavinu Titánů a zatlačily je zpátky.

Tlaloc si předsevzal, že tyto rebely jednoho dne pokoří, ale ani ne po desetiletí u moci byl vizionářský vůdce zabit při tragické nehodě. Jeho vůdcovskou roli převzal generál Agamemnon, jenže smrt jeho přítele a učitele se pro něj stala chmurnou připomínkou vlastní smrtelnosti.

Agamemnon si přál vládnout po staletí, proto se svou milenkou Juno podnikli riskantní akci. Nechali si chirurgicky odoperovat mozek a umístit ho do schrány, kterou bylo možné vložit do mnoha různých mechanických těl. Ostatní Titáni, jak postupně pociťovali tíhu doléhajících let, se jeden po druhém rovněž dali změnit v „kymeky“, stroje s lidským mozkem.

Čas Titánů trval sto let. Kymekové jako uzurpátoři vládli svým planetám a používali stále složitější počítače a roboty, aby udrželi pořádek. Ale jednoho osudového dne požitkářský Titán Xerxes, aby měl víc času na svá potěšení, předal své umělé inteligenci příliš velká přístupová práva.

Myslící počítačová síť se zmocnila vlády nad celou planetou a pak rychle i nad dalšími. Nákaza se šířila jako epidemie z planety na planetu a počítačová „všemysl“ získávala stále větší rozsah i moc. Inteligentní a přizpůsobivá síť nazvala sama sebe Omnius a postupně dobyla všechny planety, jimž vládli Titáni; dřív, než se kymekové stačili navzájem varovat před nebezpečím.

Omnius pak ustanovil a udržoval pořádek svým vlastním, vysoce strukturovaným způsobem a ponížené kymeky držel ve svém područí. Agamemnon a jeho společníci, kdysi páni říše, se teď neochotně stali služebníky všudypřítomné všemysli.

V době Služebnického džihádu držel Omnius a jeho myslící stroje všechny „Synchronizované světy“ v železném sevření už po tisíc let.

Ale na okrajích stále ještě zůstaly malé oblasti svobodných lidí, kteří se z důvodu ochrany spojili a neustále znepokojovali myslící stroje. Kdykoli přišel útok, Liga vznešených se účinně bránila.

Jenže stroje neustále vymýšlely nové plány.

Když lidé vytvořili počítač schopný shromažďovat informace a učit se z nich, podepsali lidstvu rozsudek smrti.

SESTRA BECCA SMRTELNÁ

Salusa Secundus se vznášela jako drahokam v poušti vesmíru – oáza přírodních zdrojů a plodných polí, klidná a příjemná pro optické senzory. Bohužel byla zamořená divokými lidmi.

Robotická flotila se blížila k hlavní planetě Ligy vznešených. Ozbrojené válečné lodě se ježily zbraněmi. Měly v sobě svou vlastní zvláštní krásu – lesklé kovové pláště, ozdobené anténami a senzory. Z motorů na zádi šlehaly čisté plameny a dodávaly lodím zrychlení, jaké by pouhé biologické cestující rozdrtilo. Myslicí stroje nepotřebují žádné fyzické pohodlí ani ochranu. Teď právě se soustřeďovaly na zničení zbytků prastaré lidské buňky odporu v divokém pohraničí synchronizovaných světů.

Kymek generál Agamemnon vedl útok ve své lodi tvaru pyramidy. Logicky myslícím strojům nezáleželo na slávě ani na pomstě. Ale Agamemnonovi ano. Ve své schráně byl ve střehu a jeho lidský mozek sledoval, jak se plány rozbíhají.

Hlavní flotila robotických lodí před ním se už vřítila do soustavy zamořené lidmi, přemohla posádky překvapených strážních lodí jako lavina z vesmíru. Lidské koráby zahájily palbu, obránci se vyřítili vpřed, proti blížící se úderné síle strojů. Pět strážních lodí Ligy vypálilo těžké salvy, ale většina jejich střel byla příliš pomalá, než aby ženoucí se flotilu zasáhla. Hrstka robotických korábů byla poškozena nebo zničena náhodnými zásahy a stejně tolik lidských lodí vybuchlo v záblescích žhnoucích par – ne proto, že by byly nějak zvlášť nebezpečné, ale protože stály v cestě.

Jen pár vzdálenějších průzkumníků stačilo vyslat va-

rování ke zranitelné Saluse Secundus. Robotické bojové lodi doslova vypařily roztroušený vnitřní okruh lidské obrany a přitom ani nezpomalily na cestě za svým skutečným cílem. Flotila myslících strojů, která se teď otřásala prudkým brzděním, doletí nedlouho po tom, kdy varovný signál dorazí na hlavní planetu.

Lidé rozhodně nebudou mít dost času se připravit.

Robotická flotila byla desetkrát větší a mocnější než jakákoli síla, kterou Omnius kdy předtím vyslal proti Lize vznešených. Lidé začali podléhat uspokojení, protože během poslední stovky let nervózní studené války nemuseli čelit žádné soustředěné agresi robotů. Ale stroje dokážou čekat dlouho a Agamemnon a ostatní zbylí Titáni teď konečně měli šanci.

Jak ukázaly záplavy maličkých špionážních sond, Liga nedávno instalovala zdánlivě nepřekonatelný obranný systém proti myslícím strojům s gelovými obvody. Mohutná robotická flotila vyčká v bezpečné vzdálenosti, zatímco Agamemnon a jeho malá úderná jednotka kymeků budou pokračovat dál ve své misi – možná sebevražedné – aby jim otevřeli dveře.

Agamemnon se nemohl dočkat. Nešťastní biologičtí jedinci dole teď už asi spouštějí poplach, připravují obranu, třesou se v hrůze. Proudícím elektrofluidem, který udržoval při životě jeho mozek bez těla, vyslal rozkaz své kymekovské úderné jednotce: „Zničíme srdce lidského odporu. *Vpřed!*“

Po tisíc pekelných let byli Agamemnon a jeho Titáni nuceni sloužit počítačové všemysli Omniovi. Ctižádostiví, ale porobení kymekové, zuřící ve svých poutech, teď obrátili svůj vztek proti Lize vznešených. Poražený generál doufal, že jednou bude moci zaútočit i na Omnia samotného, ale dosud neviděl žádnou příležitost.

Liga instalovala kolem Salusy Secundus nové rušivé štíty. Takové pole by zničilo složité gelové obvody všech počítačů s umělou inteligencí – ale lidská mysl cestu přežije. A i když kymekové mají mechanic-

ké systémy a vyměnitelná robotická těla, mozek mají stále lidský.

Proto se přes obranné štíty dostanou bez poškození.

Salusa Secundus vyplnila Agamemnonovo zorné pole jako terč v záměrném kříži. S velkou pozorností k detailům studoval generál před útokem taktické projekce, použil všechny své vojenské schopnosti, nabyté během staletí, i intuitivní chápání dobytelského umění. Jeho schopnosti kdysi umožnily pouhým dvaceti vzbouřencům zmocnit se celého impéria – dokud ho nemuseli přepustit Omniovi.

Před započítím tohoto důležitého útoku trvala počítačová všemysl na tom, aby se prováděla jedna simulace za druhou, a snažila se připravit plány pro každou situaci. Agamemnon však věděl, že je zbytečné příliš přesně plánovat, pokud jsou ve hře nevypočitatelní lidé.

Nyní, zatímco obrovská robotická flotila na sebe vázala očekávanou orbitální obranu Ligy a její koráby, se Agamemnonova mysl rozhlížela ze své schránky napojené na senzory. Svou loď pocíťoval generál jako prodloužení vlastního dávno ztraceného lidského těla. Vestavěné zbraně byly částí jeho samého. Viděl tisícer očí a silné motory mu poskytovaly pocit, jako by měl zase svalnaté nohy a mohl běžet s větrem o závod.

„Připravit k pozemnímu útoku. Jakmile kluzáky prorazí saluskou obranu, musíme udeřit rychle a tvrdě.“ Vzpomněl si, že transoči zaznamenají každý okamžik bitvy, aby ho všemysl mohla po návratu flotily prozkoumat, a dodal: „Sterilizujeme tu nečistou planetu pro slávu Omniovu.“ Agamemnon zpomalil sestup a ostatní ho následovali. „Xerxe, ty poletíš první. Pošli napřed neo-kymeky, ať na sebe stáhnou jejich palbu a vymetou je.“

Xerxes, váhavý jako vždycky, namítal: „Budu mít tvou plnou podporu, až zaútočím? To je nejnebezpečnější část celé...“

Agamemnon ho umlčel. „Buď vděčný za příležitost prokázat svoje schopnosti. Let' už! Každá vteřina, o kterou se zdržíš, poskytne víc času *hrethgir*.“ To byl pohrdlivý výraz, jímž inteligentní stroje a jejich kymekovští lokajové nazývali lidskou havěť.

Ozval se další hlas: robot operátor strojové flotily bojující s lidskou obrannou silou kolem Salusy. „Čekáme na tvůj signál, generále Agamemnone. Lidský odpor sílí.“

„Už jsme na cestě,“ odpověděl Agamemnon. „Xerxe, proved', co jsem ti přikázal.“

Xerxes, který nikdy nedošel až ke skutečné vzpouře, spolkl další poznámky a povolal tři neo-kymeky, pozdější generaci strojů s lidskými mozky. Čtveřice pyramidových lodí vypnula doplňkové systémy a všechny pancéřované kluzáky začaly neřízeně padat do atmosféry. Po několik nebezpečných okamžiků z nich budou snadné cíle a raketové a vzdušné obranné systémy Ligy možná někoho ze skupiny zasáhnou. Ale tlustý pancíř člunů je ochrání před nejhoršími důsledky bombardování a umožní jim přežít dokonce i tvrdý dopad na okraji hlavního města Zimia, kde jsou umístěny věže generující obranný štít.

Dosud Liga vznešených dokázala ubránit vzdorné lidstvo proti Omniově organizované výkonnosti, ale divocí biologičtí jedinci vládli neefektivně a často se nemohli domluvit na důležitých rozhodnutích. Jen co bude Salusa Secundus rozdrčena, nestabilní aliance se v panice rozpadne; odpor se rozdrolí.

Ale nejdříve musí Agamemnonovi kymekové vypnout rušivé štíty. Pak bude Salusa, bezbranná a třesoucí se, čekat jen na to, až jí hlavní robotická flotila zasadí smrtelnou ránu jako obří mechanická bota drtící hmyz.

Velitel kymeků vmanévroval se svým kluzákem do vyčkávací pozice, připraven vést druhou vlnu spolu se zbytkem vyhlazovací flotily. Agamemnon vypnul všechny počítačové systémy a vyrazil za Xerxem dolů.

Jeho mysl se ve stavu polovědomí vznášela ve schráně. Slepý a hluchý necítil generál žár ani divoké vibrace, s nimiž se jeho pancéřovaná loď řítí k nic netušícím terčům.

Inteligentní stroj je zlý džin, vypuštěný z láhve.

BARBAROSSA,
ANATOMIE VZPOURY

Když senzorová síť Salusy zaznamenala přílet robotické válečné flotily, Xavier Harkonnen začal okamžitě jednat. Myslicí stroje už zase chtějí vyzkoušet obranu svobodného lidstva!

Třebaže měl Xavier hodnost tercera v saluské Milici – místní samostatné větvi společné Armady Ligy – během posledních skutečných útoků na planety Ligy nebyl ještě na světě. Poslední velká bitva se odehrála skoro před sto lety. Po všech těch letech počítají agresivní stroje možná s tím, že lidská obrana zpohodlněla, ale Xavier si přísahal, že je přesvědčí o opaku.

„Primero Meachi, dostali jsme naléhavé varování a vidproudové záběry z jednoho z našich vnějších průzkumníků,“ ohlásil svému veliteli. „Ale přenos se přerušil.“

„Těch je!“ vyjekl kvinto Wilby, když se podíval na obrázky z vnější senzorové sítě. Nižší důstojník stál s dalšími vojáky u řady přístrojových desek v budově s kupolovitou střechou. „Něco takového Omnius ještě nikdy nevyslal.“

Vannibal Meach, nevysoký muž se zvukným hlasem, primero saluské Milice, stál v řídicím centru planetární obrany a chladně vstřebával přicházející informace. „Naše poslední hlášení z obvodu jsou vzhledem k časovému posunu stará několik hodin. Teď už se určitě střetli

s našimi hlídkami a budou se snažit dostat blíž. Samozřejmě neuspějí.“ Třebaže to bylo jeho první varování před hrozící invazí, choval se, jako by stroje každým dnem čekal.

Ve světlech velínu svítily Xavierovy tmavě hnědé vlasy narudlými skořicovými odlesky. Byl to vážný mladý muž se sklonem k upřímnosti, nakloněný vidět věci černobíle. Jako příslušník třetího velitelského stupně byl tercero Harkonnen Meachův zástupce pro místní obranu. Xavier, obdivovaný svými nadřízenými, byl rychle povyšován; také jeho vojáci si ho vážili. Byl typem muže, jemuž ostatní věří a za nímž jdou do bitvy.

I přes tu obrovitou početnost a palebnou sílu robotických útočníků se vůlí přinutil ke klidu, pak vyslal signál žádající nejbližší strážní lodi o hlášení a uvedl vesmírnou obrannou flotilu do stavu nejvyšší pohotovosti na nízké oběžné dráze. Velitelé válečných lodí už vyhlásili ve svých posádkách poplach, sotva zaslechli nálehavá varování nyní zničených výzvědných lodí.

Automatické systémy kolem Xaviera bzučely horečnou činností. V ječení sirén, štěkání rozkazů a monotónním drnčení zpráv se pomalu nadechl a snažil se srovnat si v hlavě priority. „Dokážeme je zastavit,“ řekl. „Zastavíme je.“ Jeho hlas zněl pevně a velitelsky, jako by byl mnohem starší než ve skutečnosti a jako by byl zvyklý bít se s Omniem každý den. Fakticky však mělo tohle být jeho první střetnutí s myslícími stroji.

Před lety byli jeho rodiče a starší bratr zabiti při útoku pirátského kymeka, když se vraceli z inspekce rodných držav na Hagalu. Bezduché strojové síly vždycky představovaly pro planety Ligy hrozbu, ale lidé a Omnius už desítky let udržovali vratké příměří.

Mapa soustavy Gamma Waiping na stěně ukazovala orbitální polohu Salusy Secundus a šesti dalších planet spolu s rozmístěním šestnácti hlídkových bitevních skupin a bdělých strážních lodí, které se pohybovaly náhodně. Kvarto Steff Youngová rychle aktualizova-

la taktickou projekci a snažila se z dostupných údajů co nejlépe určit polohu blížící se robotické bojové skupiny.

„Kontaktujte segunda Lauerdalea a svolajte všechny bitevní lodi na obvodu. Řekněte jim, ať zaútočí na každého nepřítele, kterého uvidí, a zničí ho,“ přikázal primero Meach a pak povzdechl. „Stáhnout naše bojové skupiny z okrajových pozic, to potrvá aspoň půl dne při maximální akceleraci, ale je možné, že se stroje tou dobou budou ještě pořád snažit dostat dovnitř. To by mohl být pro naše lidi slavný den.“ Kvarto Youngová splnila rozkaz se samozřejmou výkonností, rozeslala vzkaz, je muž potrvá hodiny, než doletí na okraje soustavy.

Meach sám pro sebe přikývl a pokračoval v důkladně nacvičeném postupu. Saluská Milice, žijící soustavně s přízrakem strojů za zády, pravidelně nacvičovala všechny možné situace, stejně jako jednotky Armady ve všech hlavních soustavách Ligy. „Aktivujte Holtzmanovy rušivé štíty kolem planety a varujte veškerou komerční vzdušnou a vesmírnou dopravu. A vysílač štítu tady nad městem ať jede do deseti minut na plný výkon.“

„To by mělo stačit, aby to myslícím strojům usmažilo gelové obvody,“ prohlásil Xavier s nucenou sebejistotou. „Všichni jsme viděli testy.“ *Jenže tohle není test.*

Doufal, že až nepřítel narazí na obranu, kterou na Saluse instalovali, usoudí, že jeho ztráty jsou příliš těžké, a stáhne se. Myslící stroje nerady riskují.

Zadíval se na projekci. *Ale je jich tolik!*

Potom se narovnal od obrazovek plných špatných zpráv. „Primero Meachi, jestli jsou ty údaje o rychlosti strojové flotily správné, pak se dokonce i v průběhu brzdění pohybují skoro stejně rychle jako signály, které jsme dostali od hlídek.“

„Tak to už můžou být tady!“ řekl kvinto Wilby.

Meach zareagoval prudce a polekaně a vyhlásil úplný naléhavý poplach. „Vydejte příkaz k evakuaci! Otevřete podzemní kryty!“

„Evakuace probíhá, pane,“ hlásila kvarto Youngová o chvílku později a její prsty se při řeči míhaly po klávesnici. Soustředěná mladá žena se dotkla komunikačního drátu na svém spánku. „Posíláme místokráli Služebníkově všechny informace, které máme.“

Serena je s ním v Parlamentu, uvědomil si Xavier s myšlenkou na místokrálovu devatenáctiletou dceru. Srdce se mu sevřelo starostí o ni, ale neodvážil se prozradit svůj strach ostatním. Všechno má svůj čas a své místo.

V duchu viděl všechny nitky, které musí splést při plnění svého úkolu, zatímco primero Meach bude řídit celkovou obranu. „Kvarto Chiry, vezměte si švadronu a doprovodte místokrále Služebníka, jeho dceru a všechny zástupce Ligy hluboko do podzemních krytů.“

„Už by tam měli stejně mířit,“ řekl důstojník.

Xavier se na něj nevesele usmál. „A vy věříte politikům, že udělají nejdřív to, co je rozumné?“ Kvarto odběhl splnit rozkaz.

Většinu dějepisů píšou vítězové konfliktů, ale ty, jež napsali poražení – pokud přežijí – jsou často zajímavější.

IBLIS GINJO,
KRAJINA LIDSTVÍ

Salusa Secundus byl zelený svět s mírným podnebím, domov stovek milionů svobodných lidí z Ligy vznešených. Otevřenými akvadukty proudila hojně voda. Oblé kopce kolem kulturního a vládního centra Zimie zdobily vinohrady a olivové háje.

Jen několik okamžiků před útokem strojů vystoupila Serena Služebnice na řečnický stupínek parlamentního sálu. Díky své zapálené službě veřejnosti i díky určitým

krokům svého otce dostala tuto příležitost oslovit poslance.

Místokrál Manion Služebník jí soukromě radil, aby byla umírněná a aby své argumenty předkládala jednoduše. „Krok za krokem, miláčku! Naši Ligu drží pohromadě jen hrozba společného nepřítele, ne společné hodnoty nebo víra. Nikdy neútoč na životní styl šlechty.“

Tohle byl teprve třetí projev v její krátké politické kariéře. V těch předchozích byla příliš útočná – nechápala ještě složité politické tance – a její myšlenky se setkaly se zíváním a s dobromyslným pochechtáváním nad její naivitou. Chtěla ukončit praktiky otroctví, které se sporadicky objevovaly na některých planetách Ligy, chtěla, aby si všichni lidé byli rovni, a chtěla zajistit jídlo a ochranu všem.

„Pravda asi bolí. Snažila jsem se v nich vyvolat výčitky svědomí.“

„Podařilo se ti jen to, že byli ke tvým slovům hluchí.“

Serena dopracovala svou řeč podle jeho rad, ale přitom neupustila od svých zásad. Krok za krokem. A navíc se sama bude s každým krokem učit. Na otcovu radu rovněž soukromě promluvila s podobně smýšlejícími poslanci. Nacházela podporu, získala předem několik spojenců.

Serena pozvedla hlavu, zatvářila se tak, aby vypadala spíše velitelsky než dychtivě a vstoupila do nahrávací mušle, obklopující stupínek jako kupole. Její srdce přetévalo vším dobrem, jež by dokázala vykonat. Cítila teplé světlo, jak projekční mechanismus přenášel její zvětšený obraz mimo mušli.

Na malé obrazovce na pódiu se mohla vidět tak, jak ji viděli oni: měkká tvář klasické krásy, hypnotizující levandulové oči a jantarové vlasy projasněné přírodními zlatými pramínky. Projektor dělal Serenu ještě mladší, protože poslanci si ho nastavili tak, aby zakryl účinky let na jejich vlastní rysy.

Vpředu v publiku seděl ve zlacené lóži místokrál Služebník v nejlepším černožlatém rouchu a pyšně se usmíval na svou dceru. Jeho klopou zdobil odznak Ligy vznešených, zlatě orámovaná lidská ruka, představující svobodu.

Chápal Serenin optimismus, protože si ještě vzpomínal, že sám mívával podobnou ctižádost. Vždycky trpělivě snášel její tažení, pomáhal mladé ženě shánět humanitární pomoc pro uprchlíky před útoky strojů, dovoľoval jí cestovat na jiné planety, aby tam pečovala o raněné nebo se hrabala v sutinách a pomáhala znovu stavět vypálené domy. Serena se nikdy nebála ušpinit si ruce.

„Omezená mysl si staví zatvrzelé barikády,“ řekla jí jednou její matka. „Ale strašlivou zbraní proti takovým bariérám jsou slova.“

V parteru velkého sálu hodnostáři tiše klábosili. Několik popíjelo nápoje nebo žvýkalo občerstvení, které jim přinesli. Obyčejný den v Parlamentu. V jejich vilách a sídlech je jim dobře, po změně toužit nebudou. Ale ta možnost, že se někoho dotkne, Sereně rozhodně nezabrání říct, co je třeba.

Uvedla do chodu projekční systém řečniště. „Mnozí z vás si myslí, že mám pošetilé názory, protože jsem mladá, jenže co když mladí vidí ostřeji, kdežto staří pomalu slepnou? Jsem já pošetilá a naivní, nebo se někteří z vás v pohodlné spokojenosti vzdálili lidstvu? Kam patříte vy sami na té stupnici od dobrého ke zlému?“

V publiku viděla pohoršené výrazy i hrubé pohrdání. Místokrál Služebník po ní střelil pohledem, ale vyslal do celého sálu krátké varování a žádal o respekt a pozornost, jaké by se dostalo každému řečníkovi.

Předstírala, že si ničeho nevšimla. Copak nikdo z nich nevidí věci v souvislostech? „Všichni se musíme dívat dál než na sebe, pokud máme přežít jako druh. Tohle není doba na osobní sobectví. Po staletí jsme omezovali obranná opatření na hrstku klíčových planet.

I když Omnius nerozpoutal už desítky let žádný větší útok, žijeme neustále ve stínu strojové hrozby.“

Pomocí dotykové obrazovky na pódiu promítla Serena projekci okolního hvězdného nebe, které na vysokém stropě vypadalo jako hrst drahokamů. Paprskem světla ukázala na svobodné planety Ligy a na Synchronizované světy, kde vládly myslící stroje. Pak přesunula ukazovátko do vzdálenějších oblastí galaxie, kde neměli velký vliv ani organizovaní lidé, ani stroje.

„Podívejte se na tyto ubohé Nepřipojené planety: roztroušené světy jako je Harmonthep, Tlulax, Arrakis, IV Anbus a Caladan! Protože tamní nepočtené ostrůvky lidské populace nejsou členy naší Ligy, nedostaly by od nás plnou vojenskou ochranu, kdyby se ocitly v ohrožení – ať už od strojů nebo od jiných lidí.“ Serena udělala pauzu, aby posluchači měli čas vnímat její slova. „Mnoho našich vlastních členů z těchto planet nespravedlivě tyje, přepadá je a odváží odtamtud otroky pro některé planety Ligy.“

Zachytila pohled poslance za Poritrin, který se zamračil, protože věděl, že mluví o něm. Hlasitě ji přerušil. „Otroctví je v Lize obecně přijímaná praxe. Nemáme složité stroje a tohle je jediná možnost, jak získat větší pracovní sílu.“ Zatvářil se potůchle. „Ostatně sama Salusa Secundus přes dvě staletí používala zensunnitské otroky.“

„S tím jsme skoncovali,“ ohradila se rozpáleně Serena. „Byla k tomu potřeba vynalézavost a ochota ke změně, ale...“

Místokrál povstal ve snaze odvrátit hádku. „Každá planeta Ligy si sama určuje místní zvyky, techniku a zákony. Myslící stroje jsou dost děsivý nepřítel, nemusíme rozpoutat ještě občanskou válku mezi svými vlastními planetami.“ Jeho hlas zněl otcovsky, pouze ji lehce káral, aby se vrátila k věci.

Serena si povzdechla, ale nevzdávala se. Nařídila ukazovátko tak, že Nepřipojené planety na stropě zářily.

„Ani tak ale nemůžeme ignorovat všechny ty světy – zralé terče plné zdrojů, které jen čekají na to, aby je Omnius dobyl.“

Ceremoniář, který seděl stranou na židli s vysokým opěradlem, poklepal úřední berlou o zem. „Čas!“ Málokdy naslouchal projevům, nudily ho.

Serena rychle pokračovala ve snaze dořici, co měla na mysli, tak, aby to neznělo příliš uspěchaně. „Víme, že myslící stroje chtějí ovládnout galaxii, třebaže už téměř sto let byly víceméně nečinné. Systematicky převzaly všechny planety v soustavách Synchronizovaných hvězd. Nenechme se ukolébat jejich zdánlivým nezájmem o nás. Víme, že znovu zaútočí – ale jak a kde? Neměli bychom něco podniknout sami, dřív než to udělá Omnius?“

„Co vlastně *chcete*, slečno Služebnice?“ zeptal se netrpělivě jeden z hodnostářů. Zvýšil hlas, ale nevstal, jak bylo zvykem. „To tady propagujete nějaký preventivní útok proti myslícím strojům?“

„Musíme se snažit zahrnout Nepřipojené planety do Ligy a přestat na nich lovit otroky.“ Světelným ukazovátkem mávla k projekci nad sebou. „Přivést je všechny pod naše křídla, abychom zvýšili svou i jejich sílu. Prospělo by to všem! Navrhují, abychom rozeslali vyslance a kulturní ataše s výslovným záměrem vytvořit nová vojenská a politická spojení. Tolik, kolik jen půjde.“

„A kdo tu diplomacii zaplatí?“

„Čas!“ opakoval ceremoniář.

„Přiděluji tři minuty navíc na odpověď, protože poslanec z Hagalu položil otázku,“ prohlásil místokráľ Služebník autoritativně.

Serena zuřila. Jak se může poslanec starat o mizerných pár drobných, když konečná cena je mnohem, mnohem vyšší? „Všichni zaplatíme – zaplatíme krví – pokud to neuděláme. Musíme posílit Ligu a lidský rod.“

Někteří ze šlechticů začali tleskat – to byli spojenci, které získala před svým projevem. Náhle se celou budovou i na ulicích rozječely poplachové sirény. Jejich děsivě povědomé tóny, dosud slýchané pouze při plánovaných cvičeních, svolávaly všechny zálohy saluské Milice.

„Myslící stroje vstoupily do saluské soustavy,“ ozval se hlas z reproduktorů. Podobná hlášení byla teď slyšet po celé Zimii. „Dostali jsme varování od výzvědných lodí i od hlídkové flotily.“

Serena přistoupila k otci a četla mu přes rameno krátké naléhavé hlášení, které mu právě doručili. „Robotickou válečnou flotilu téhle velikosti jsme ještě nikdy neviděli!“ řekl. „Jak dlouho je to, co přišla první hlášení od zvědů? Kolik máme času?“

„Útočí na nás!“ vykřikl někdo. Všichni delegáti byli na nohou, pobíhali jako vyplašení mravenci.

„Připravte se opustit parlamentní sál!“ Ceremoniář byl náhle ztělesněná energie. „Všechny pancéřované kryty jsou otevřené. Poslanci, hlase se v určených sektorech.“

Místokrál Služebník překřikl zmatek a snažil se, aby to znělo sebejistě. „Holtzmanovy štíty nás ochrání!“ Ale Serena poznala na otci úzkost, třebaže ji dobře skrýval.

S voláním a panickými výkřiky se zástupci Ligy strkali k východům. Nemilosrdní nepřátelé lidstva dorazili.

Člověk, který žádá o větší moc, si ji nezaslouží.

TERCERO XAVIER HARKONNEN,
PROJEV K SALUSKÉ MILICI

„Robotická flotila se právě střetla s naší obranou,“ hlásil Xavier Harkonnen ze svého stanoviště. „Probíhá těžká palba.“

„Primero Meachi!“ křikla kvarto Steff Youngová od obrazovek orbitálních radarů. Xavier cítil slaný, kovový pach jejího nervózního potu. „Pane, malý oddíl strojových lodí se oddělil od hlavní robotické flotily na oběžné dráze. Konfigurace neznámá, ale připravují se k sestupu do atmosféry.“ Ukázala na obrazovky a na jasná světélka označující skupinu nepoháněných plavidel.

Xavier se podíval na obvodové přehledy, živě přenášené obrazy z obranných satelitů vysoko nad obrannými rušícími štíty Tia Holtzmana. Při největším zvětšení viděl útočnou eskadru pyramidových lodí, jak se řítí přímo do atmosféry, k sršícím štítům.

„Čeká je nepříjemné překvapení,“ prohlásila Youngová s neveselým úsměvem. „Tohle nemůže žádný myslící stroj přežít.“

„Největší starostí bude vyhnout se troskám jejich havarovaných lodí,“ zavtipkoval primero Meach. „Sledujte je dál.“

Ale kluzáky se prosmekly rušivými štíty – a letěly dál. Jakmile pronikly do atmosféry, nejevily nejmenší známky elektronické aktivity.

„Jak se dostali skrz?“ Kvinto Wilby si zamnul čelo a shrnul si z očí špinavě hnědé vlasy.

„To nemůže žádný počítač přežít.“ Xavier náhle pochopil, co se děje. „To jsou slepé kluzáky, pane!“

Youngová vzhledla od svých obrazovek. Ztěžka dýchala. „Zásah za necelou minutu, primero. Za nimi letí druhá vlna. Celkově jsem napočítala osmadvacet pro-

jektílů.“ Zavrtěla hlavou. „Ani jeden nevydává žádné počítačové signály.“

Xavier předběhl situaci a zavolal: „Rico, Powdere, spojte se se záchranáři a hasičskými četami. Všechno připravit k *okamžitému* zásahu! No tak, lidi, tohle jsme přece tisíckrát cvičili! Všechna vozidla a záchranářské vybavení chci vidět mobilní a ve vzduchu, připravené k zásahu dřív, než dopadne první z těch lodí. Stáhněte obranné čety k místu zásahu, aby ty vetřelce zničily, jakmile dopadnou.“ Primero Meach ztišil hlas a přešel pohledem po svých družích. „Tercero Harkonnene, vezměte si přenosnou komstanci a běžte tam – budete moje oči na místě. Řekl bych, že ty čluny mají v zásobě nějaké nepříjemné překvapení.“

Venku pod zamračenou oblohou panoval v ulicích města chaos. Xavier se vyřítíl do všeobecného zmatku a první, co uslyšel, byl horký kovový jekot atmosféry, kterou k zemi svištěly neřízené pancéřované kluzáky jako střely z vesmíru.

Pyramidové lodi dopadaly na zem jedna po druhé jako déšť asteroidů. S ohlušujícím hřměním zabušily první čtyři slepé koráby do budov, ničily celé bloky pouhou kinetickou energií. Ale složité protinárazové systémy ochránily jejich smrtící náklad.

Xavier běžel ulicí, uniformu pomačkanou, zpoceně vlasy přilepené k hlavě. Zastavil se před obrovskou budovou Parlamentu. Třebaže byl druhým velitelem saluské obrany, tady byl nechráněný a připraven vydávat rozkazy přímo z epicentra. Něco takového ho v akademii Armady neučili. Ale primero Meach spoléhal na jeho odhad situace, na jeho doporučení a schopnost jednat nezávisle.

Dotkl se komunikátoru na bradě. „Jsem na místě, pane.“

Pět dalších neřízených střel dopadlo na předměstí a zanechalo za sebou kouřící krátery. Výbuchy. Dým. Požáry.

Na každém místě dopadu se inertní přistávací obal rozevřel a objevil se obrovský předmět, který se v každém z nich skrýval. Reaktivované mechanické jednotky odhazovaly ožehnutý kryt. Zděšený Xavier věděl předem, co uvidí, pochopil, jak se nepřátelské stroje dostaly přes rušivé štíty. Tohle vůbec nebyly počítačové mozky... *Kymekové!*

Děsivá mechanická monstra se vynořila z rozložených pyramid, vedená chirurgicky oddělenými mozky. Pohybové systémy znovu naskočily, článkované nohy a mocné zbraně zapadly na svá místa.

Těla kymeků se vykolébala z kouřících kráterů, gladiátoři podobní krabům, ale velcí do poloviny zničených budov. Jejich kovové nohy byly tlusté jako podpůrné vzpěry, ježily se plamenomety, děly, tryskami otravných plynů.

Xavier křikl do komunikátoru: „Váleční kymekové, primero Meachi! Přišli na to, jak se dostat přes naši orbitální obranu!“

Po celé Saluse, od předměstí Zimie po nejvzdálenější kontinent, nastupovala do zbraně planetární Milice. Nízkoatmosférické obranné letouny – kindžály – už odstartovaly, zásobníky nabitě protipancéřovými střelami.

Lidé v ulicích v hrůze přechali, jiní stáli jako přimrzlí a jen zírali. Xavier rychle popisoval všechno, co viděl. Slyšel, jak Vannibal Meach dodává: „Kvarto Youngová, vydejte všem stanovištím rozkaz nasadit dýchací přístroje. Postarejte se, ať civilisté dostanou filtrační masky. Každý, kdo není ve schváleném krytu, musí mít masku.“

Masky neochrání proti plamenometům ani vysokoenergetickým výbuchům, ale lidé budou aspoň v bezpečí před hustými oblaky jedu. Xavier si nasadil tu svou, ale stále víc se obával, že se všechna pečlivě naplánovaná opatření Milice ukážou uboze nedostatečná.

Váleční kymekové nechali skořápky člunů za sebou a na obludných nohou dusali vpřed. Vystřelovali rakety,

pálili budovy a ječící lidi. Plameny šlehaly z trysek jejich předních končetin a podpalovaly Zimii.

A shora dopadaly stále další čluny, připravené okamžitě po dopadu se rozevřít. Celkem jich bylo osmadvacet.

Mladý tercero uslyšel vytí a hřmění, jež mu div neprorazilo bubínky, a uviděl sloupec kouře a ohně, který se točil a řtil dolů, tak rychlý a jasný, že ho málem oslepil. Člun dopadl na vojenské objekty půl kilometru za ním a doslova vypařil štáb a celou budovu velitelství saluské Milice. Rázová vlna srazila Xaviera na kolena a rozbila okna v desítkách domů.

„Primero!“ zařval Xavier do mikrofonu. „Velitelství! Ozvěte se někdo!“

Podle trosek však viděl, že mu neodpoví ani vojenský velitel, ani nikdo z jeho druhů v komplexu.

Kymekové se valili ulicemi a vyfukovali zelenočerný dým, olejovitou mlhu, která se usazovala na zemi i na budovách. Potom se objevila první eskadra kindžálů. Při prvním nízkém přeletu rozesely výbušniny kolem mechanických bojovníků a zasáhly jak kymeky, tak budovy.

Xavier pod maskou jen lapal po dechu a nebyl schopen uvěřit tomu, co právě viděl. Znovu zavolal velitele, ale nedostal odpověď. Nakonec se jedno po druhém začala ozývat taktická stanoviště po městě a chtěla vědět co se stalo, žádala ho, aby se ohlásil.

„Tady tercero Xavier Harkonnen,“ řekl. Poté konečně pochopil všechny důsledky. S nejvyšším úsilím sebral odvalu a zklidnil hlas. „V této chvíli jsem... velitelem saluské Milice.“

Rozběhl se k požáru, do oblaků mastného dýmu. Všude kolem padali civilisté na kolena a zvraceli jedovatou mlhu. Zamračil se na letecké útočníky a přál si, aby jim mohl rozkazovat přímo. „Kymeky je možné zničit,“ vyslal zprávu pilotům kindžálů. Pak se rozkašlal. Masky nepracovala správně. Hrud' a krk ho páli-

ly, jako by se nadechl kyseliny, ale dál vykřikoval rozkazy.

Jak útok pokračoval, saluské záchranné jednotky prolétly nad bitevním polem a shodily nádrže s hasicím práškem a pěnou. Na zemi bez váhání zasahovaly maskami vybavené zdravotnické týmy.

Kymekové, lhostejní k bezvýznamným pokusům lidí o obranu, postupovali vpřed. Útočili jako jedinci, ne jako armáda – mechaničtí vztekli psi šířící zkázu. Jeden ze strojových válečníků se zaklonil na silných krabích nohách a sestřelil z oblohy dvě záchranné lodi – a potom znovu vykročil vpřed, přízračně elegantní.

První vlna saluských bombardérů shodila pumy přímo na jednoho z prvních kymeků. Dvě střely zasáhly pancéřované tělo a třetí nedalekou budovu, která se zhroutila a trosky zavalily útočnicko mechanické tělo. Když se však dým a plameny rozptýlily, zůstal potlučený kymek funkční. Vražedný stroj se vyhrabal z trosek a pak zahájil protiútok na letouny nad sebou.

Xavier ze své pozorovatelný studoval jejich pohyby pomocí přenosné taktické mřížky. Musel přijít na to, jaký celkový plán stroje mají. Vypadalo to, že kymekové sledují nějaký konkrétní cíl.

Nemohl váhat nebo ztrácet čas oplakáváním svých padlých druhů, ani přemýšlet, co by asi udělal primero Meach. Musel si zachovat čistou hlavu a učinit několik bezprostředních rozhodnutí. Kdyby jen pochopil záměry nepřátel... Robotická flotila na oběžné dráze dál páli-la na saluské vesmírné obránce, ačkoliv nepřítel s umě-lou inteligencí Holtzmanovými rušivými štíty neprojde. Mohou porazit vesmírnou obranu a zablokovat hlavní planetu Ligy, ale primero Meach už svolal těžké vnější bitevní skupiny a palebná síla Armady bude pro robotické válečné lodě brzy představovat vážnou hrozbu.

Na obrazovce viděl, že si robotická flotila drží svou pozici, jako by čekala na nějaký signál od kymekovského předvoje. Mysl se mu div nezavařila. Co to dělají?

Trio gladiátorských strojů zahájilo palbu na západní křídlo Parlamentu. Krásná zdobená fasáda se svezla na ulici jako lavina pozdě na jaře. Kusy sutí se drolily a odhalovaly prázdné místnosti evakuovaných vládních kanceláří.

Xavier se zakuckal dýmem a pokusil se očistit špinavé hledí masky. Vzápětí zjistil, že hledí do očí zdravotníka v bílém plášti, který ho popadl a nasadil mu na obličej novou masku. Xaviera teď bolely plíce ještě víc, jako by je někdo namočil do leteckého paliva a zapálil.

„To bude dobré,“ chlácholil ho zdravotník nejistě, zatímco mu na krk přikládal injekční náplast.

„To doufám.“ Xavier znovu zakašlal a před očima se mu roztančily černé skvrny. „Teď zrovna nemám čas hrát si na oběť.“

Xavier nemyslel na sebe, pociťoval především hlubokou starost o Serenu. Ani ne před hodinou měla mít projev k zástupcům Ligy. Modlil se, aby se dostala v pořádku do bezpečí.

Vydrápal se zase na nohy, zahnal zdravotníka mávnutím ruky. Injekce zabrala. Naladil svou přenosnou taktickou mřížku a vyžádal si pohled shůry, z perspektivy kindžálů. Studoval začernalé dráhy elegantních, titánských kymeků. *Kam to jdou?*

V duchu si promítal cesty mechanických monster od kouřících kráterů dopadu, od zničeného vojenského velitelství.

Konečně pochopil, co měl vidět hned, a tiše zaklel.

Omnius věděl, že by Holtzmanovy rušivé štíty zničily gelové obvody myslících strojů; proto robotická flotila zůstala těsně nad oběžnou dráhou Salusy. Pokud však kymekové vyřadí štítové generátory, bude planeta vystavena invazi v plném rozsahu.

Xavier stál před kritickým rozhodnutím, ale výsledek byl vlastně dán předem. Ať se mu to líbilo, nebo ne, teď byl velitelem. Jakmile kymekové smetli primera Mea-

che a celé velení Milice, dosadili ho nevědomky do jejího čela. A Xavier věděl, co má dělat.

Přikázal saluské Milici stáhnout se a soustředit veškeré úsilí na obranu jediného, nejdůležitějšího cíle, třebaže to znamenalo nechat zbytek Zimie na pospas pálícím a plenicím kymekům. I když bude muset obětovat část tohoto důležitého města, nesmí strojům dovolit, aby dosáhly svého cíle.

Za žádnou cenu.

Má větší vliv subjekt, nebo pozorovatel?

ERASMUS,
NEREDIGOVANÉ LABORATORNÍ ZÁZNAMY

Na Corrinu, jednom z nejdůležitějších Synchronizovaných světů, kráčel robot Erasmus po dlážděném nádvoří před svou přepychovou vilou. Kráčel s dobře nacvičenou plynulostí, kterou se naučil napodobovat po staletích pozorování lidské elegance. Jeho tvarokovová tvář byla lesklý prázdný ovál, podobný zrcadlu zcela bez výrazu, dokud se nerozhodl zformovat vrstvu kovového polymeru do některé z napodobených emocí podobných dávným divadelním maskám.

Prostřednictvím optických kabelů implantovaných do obličejové membrány obdivoval třpytivé fontány kolem sebe, které tak dobře doplňovaly kamenné ozdoby vily, sochy z polodrahokamů, složité gobelíny a laserem leptané alabastrové sloupy. Všechno zde bylo přepychové a nádherné a všechno navrhl sám. Po dlouhém studiu a analýze se naučil oceňovat standardy klasické krásy a byl pyšný na svůj zjevně vybraný vkus.

Jeho domácí lidští otroci se zabývali svými povinnostmi – leštili trofeje a umělecké předměty, oprašovali nábytek, sázeli květiny, stříhali ozdobné keře v šarlato-

vém odpoledním světle červeného obřího slunce. Každý roztřesený otrok se uctivě uklonil, když Erasmus prošel kolem. Rozeznával jednotlivce, ale nenamáhal se je nějak identifikovat, ačkoliv si v duchu ukládal každý detail. Jeden nikdy neví, kdy zdánlivá maličkost může napomoci celkovému pochopení.

Erasmus měl kůži z kompozitních organických plastů protkanou neuroelektronikou. Předstíral, že mu tato dokonalá senzorová síť umožňuje skutečné fyzické pocity. Pod žhavým uhlem obrovského slunce Corrinu vnímal na kůži světlo a teplo snad stejně jako skutečné tělo. Měl na sobě silné zlaté roucho s karmínovými ozdobami, součást přepychové garderoby, která ho odlišovala od nižších Omniových robotů. Marnivost byla další věc, kterou se Erasmus při svém studiu lidí naučil, a v podstatě mu přinášela potěšení.

Většina robotů nebyla tak nezávislá jako Erasmus. Nebyli o mnoho víc než mobilní myslící krabice, tupé odnože všemysli. Erasmus rovněž poslouchal Omniový rozkaz, ale měl více svobody při jejich plnění. Za ta staletí si vytvořil vlastní identitu a něco, co se podobalo egu. Omnium ho bral trochu jako kuriozitu.

Zatímco robot elegantně kráčet dál, zachytil bzučivý zvuk. Jeho optická vlákna rozpoznala malou létající kouli, jedno z Omniových mnoha mobilních transočí. Kdykoli se Erasmus vydal z dosahu všudypřítomných obrazovek, které se nacházely ve všech budovách, pozorné transoči ho sledovaly a zaznamenávaly každý jeho pohyb. Jednání všemysli svědčilo o hluboce zakořeněné zvědavosti, nebo o podivně lidském stihomamu... Když si před dávnými lety rebel Barbarossa hrál s původními inteligentními počítači Starého impéria, dodal jim zdání jakýchsi osobnostních rysů a cílů. Stroje se pak samy vyvinuly v jedinou velikou elektronickou mysl, která si zachovala pár vložených lidských ambicí a charakteristik.

Pokud se Omnia týkalo, biologičtí jedinci a dokonce

ani zparchantělí kymekové s lidskými mozky a strojovými těly nedokázali pochopit epochální záměry, které obsáhla strojová mysl. Když Omnius zkoumal vesmír možností, jevil se mu jako obrovská obrazovka. Bylo tolik způsobů, jak zvítězit, a on byl neustále ve střehu, aby je našel.

Omniovo základní naprogramování bylo duplikováno na všech planetách dobytých stroji a synchronizováno pomocí pravidelných aktualizací. Téměř identické Omniovy kopie, bez tváře, ale schopné pozorovat a komunikovat pomocí mezihvězdné sítě, byly všudypřítomné v nespočetných transočích, přístrojích a kontaktních obrazovkách.

Ted' zřejmě distribuovaná počítačová mysl neměla právě na práci nic lepšího než špehovat. „Kam míříš, Erasme?“ zeptal se Omnius z malého reproduktoru na zadní straně transoka. „Proč jdeš tak rychle?“

„I ty bys mohl chodit, kdyby ses pro to rozhodl. Proč si na chvíli nedopřeješ nohy a nepoužiješ umělé tělo, abys viděl, jaké to je?“ Erasmova polymerová maska se zformovala v úsměv. „Mohli bychom jít spolu na procházku.“

Oko bzučelo vedle Erasma. Na Corrinu byla roční období dlouhá, protože obíhal hodně daleko kolem obřího slunce. Zima i léto trvaly tisíce dní. Divoká krajina neměla žádné původní lesy nebo džungle, jen hrstku starých sadů a zemědělských polí, které zplaněly poté, co planetu převzaly stroje, a zarůstaly bez obdělávání.

Mnoho lidských otroků osleplo, protože bylo vystaveno ostrému slunečnímu záření. Z toho důvodu Erasmus všem svým dělníkům, kteří pracovali venku, přidělil ochranné brýle. Byl velkorysý pán a staral se o to, aby jeho zdroje nestrádaly.

Když robot došel k bráně své vily, přeladil nový posilovač senzorů, který byl připojený neuroelektronickými porty k jádru jeho těla a skrytý pod rouchem. Modul si navrhl Erasmus sám; umožňoval mu simulo-

vat lidské smysly, samozřejmě s určitými nevyhnutelnými omezeními. Chtěl vědět víc, než mu modul mohl poskytnout, chtěl *cítit* víc. V tomto směru mají možná kymekové proti Erasmovi výhodu, jenže to nebude nikdy vědět jistě.

Kymekové – především původní Titáni – byli omezená brutální tlupa, která neuměla ocenit rafinovanější smysly a vnímání, jež se Erasmus tolik snažil získat. Brutalita má samozřejmě své uplatnění, ale sofistikovaný robot ji považoval jen za jeden z mnoha aspektů chování, který stojí za studium jak v pozitivním, tak v negativním smyslu. Ovšem násilí je zajímavé a jeho použití často přináší potěšení... Byl hluboce zvědavý na to, co činí z myslících biologických jedinců *lidi*. Byl sice inteligentní a uvědomoval si sám sebe, jenže chtěl chápat také emoce, lidské city a motivace – všechny ty důležité detaily, které stroje nikdy nedokázaly příliš dobře napodobit.

Během svého staletí trvajícího pátrání Erasmus vstřelbal lidské výtvarné umění, hudbu, filosofii a literaturu. Přál si jednou objevit souhrn a podstatu lidství, tu magickou jiskru, která tato stvoření, tyto *stvořitele*, činí jinými. Co jim dává... duše?

Vešel do své hodovní síně a létající transoko se vzneslo ke stropu, odkud mohlo všechno pozorovat. Šest Omniových obrazovek na stěnách zářilo mléčnou šedí.

Svou vilu si postavil podle vzoru přepychových grogypských sídel, v nichž žilo dvacet Titánů, než se zbavili lidských těl. Erasmus vlastnil podobné vily na pěti planetách včetně Corrinu a Země. Kromě toho měl další zařízení – kotce, speciální pitevný, lékařské laboratoře, ale také skleníky, výtvarné galerie, sochy a fontány. Všechno to mu umožňovalo studovat lidské chování a fyziologii.

Erasmus usadil tělo v přepychovém rouchu v čele dlouhého stolu vyzdobeného stříbrnými čísly a svíc-

ny, kde však bylo prostřeno jen jedno místo. Pro něj. Starožitné dřevěné křeslo kdysi patřilo lidskému šlechtici Nivnymu O'Murovi, zakladateli Ligy vznešených. Erasmus prostudoval, jak se vzbouření lidé organizovali a vybudovali pevnosti proti prvním útokům kymeků a strojů. Ti vynalézaví *hrethgir* se umějí přizpůsobit a improvizovat nebo překvapit své nepřátele nečekanými způsoby. *Fascinující!*

Hlas všemysli se náhle ozval odevšad najednou a zněl znuděně: „Kdy už ukončíš ten svůj experiment, Erasme? Čekám, že uvidím výsledky.“

„Lákají mě otázky. Proč bohatí lidé jedí s takovou obřadností? Proč považují určitá jídla a nápoje za lepší než jiné, ačkoliv jejich výživné hodnoty jsou stejné?“ Robot teď mluvil zasvěceněji. „Odpověď, Omnie, souvisí s jejich brutálně krátkým životem. Kompenzují jej výkonnými senzorickými mechanismy schopnými vytvářet intenzivní pocity. Lidé mají pět základních smyslů s nesčetnými gradacemi. Třeba chuť yondairského piva proti vínu z Ulardy. Nebo pocit z ekazské pytloviny oproti parahedvábí, nebo Brahmsova hudba proti...“

„To je nejspíš všechno nějak esotericky velice zajímavé.“

„Samozřejmě, Omnie. Ty dál studuj mě a já budu studovat lidi.“ Erasmus dal pokyn otrokům, kteří nervózně nakukovali špehýrkou ve dveřích z kuchyně vily. Z modulu na Erasmově boku vyklouzla sonda a vynořila se zpod jeho roucha. Mávala jemnými neuroelektronickými senzorovými vlákny, která se podobala vyčkávajícím kobrám.

„Toleruji tvé výzkumy, Erasme, protože očekávám, že vytvoříš podrobný model, který dokáže spolehlivě předpovídat lidské chování. Musím vědět, jak ty tvory učinit použitelnými.“

Bíle oblečení otroci přinesli z kuchyně podnosy s jídlem – corriským divokým kurem, walgiským hovězím na mandlích, dokonce i vzácným platinovým říčním lo-

sosem, loveným na Parmentieru. Erasmus ponořil pa-
vučinové konečky své sondy do každého jídla a „ochut-
nal“ je, někdy pomocí řezáčku pronikl do masa a nabral
vzorky šťávy uvnitř. Každou chuť Erasmus zdokumen-
toval pro svůj rostoucí repertoár.

Celou tu dobu pokračoval v dialogu s Omniem. Vše-
mysl jako by odměřovala kousíčky informací a sledo-
vala, jak Erasmus zareaguje. „Posiloval jsem své vojen-
ské síly. Po mnoha letech je čas udělat nový tah.“

„Skutečně? Nebo tě Titáni nutí do agresivnějšího po-
stojení? Po celá staletí je Agamemnon nespokojený s tím,
co považuje za nedostatek citlivosti z tvé strany.“
Erasma víc zajímal koláč z trpkých malin, který měl
před sebou. Když analyzoval přísady, s údivem rozpo-
znal výraznou stopu lidských slin a zauvažoval, jestli
patří k původnímu receptu. Nebo některý z otroků
do jídla prostě plivl?

„Rozhoduji se sám,“ řekla všemysl. „Doba se mi
zdála vhodná pro novou ofenzivu.“

Vrchní kuchař přivezl ke stolu vozík a pomocí porco-
vacího nože odřízl plátek filetu salusa. Šéfkuchař, při-
krčený mužik, který koktal, položil kapající plá-
tek na čistý talíř, přidal naběračku chutné hnědé omáčky
a podal všechno Erasmovi. Přitom nešikovně srazil nůž
ze servírovacího podnosu a ten zarachotil o jednu
z Erasmových hladkých nohou, na níž zůstalo škrábnutí
a skvrna.

Zděšený muž se pro nůž sklonil, ale Erasmus vystře-
lil dolů mechanickou ruku a popadl rukojeť. Elegantní
robot se narovnal a dál hovořil s Omniem. „Novou
ofenzivu? A je snad jen náhoda, že titán Barbarossa si
přesně tohle vyžádal jako odměnu, když porazil tvůj
bojový stroj v gladiátorské aréně?“

„Nepodstatné.“

Šéfkuchař nespouštěl oči z nože a koktal: „O-osobně
ho vy-vyleštím a bu-bude zase jako no-nový, pane
Erasme.“

„Lidé jsou tak pošetilí, Erasme,“ řekl Omnius z reproduktorů na stěně.

„Někteří ano,“ souhlasil Erasmus a půvabnými pohyby mával nožem. Maličký šéfkuchař se v duchu modlil, neschopný pohybu. „Tak si říkám, co bych měl udělat?“ Erasmus otřel nůž o zástěru třesoucího se muže a pak se zadíval na jeho pokřivený obraz v kovové čepeli.

„Lidská smrt je jiná než smrt stroje,“ prohlásil Omnius nevzrušeně. „Stroj je možné duplikovat, zálohovat. Když zemřou lidé, jsou pryč už natrvalo.“

Erasmus simuloval burácivý smích. „Omnie, i když pořád mluvíš o nadřazenosti strojů, uniká ti, co lidé dělají lépe než my.“

„Nezačínej zase s některým z těch tvých seznamů!“ řekla všemysl. „S dokonalou přesností si vybavuji naši poslední debatu na toto téma.“

„Nadřazenost závisí na tom, kdo ji sleduje, a velmi často znamená odfiltrovat detaily, které nezapadají do určité předem dané představy.“ Erasmus svými senzory mávajícími ve vzduchu jako chapadélka zachytil ošklivý pach potu, vycházející z šéfkuchaře.

„Zabiješ tohohle?“ zeptal se Omnius.

Erasmus položil nůž na stůl a zaslechl, jak si mužík oddechl. „Jednotlivě lze lidi zabít velmi snadno. Ale pokud jde o celý rod, ten představuje mnohem větší výzvu. V ohrožení se k sobě přimknou a tím se stanou mocnějšími a nebezpečnějšími. Někdy je nejlepší je překvapit.“

Bez varování popadl nůž a vnořil ho do kuchařovy hrudi tak prudce, že prošel přes prsní kost do srdce. „Třeba takhle.“ Krev tryskala na bílou uniformu, na stůl a na robotův talíř.

Nešťastný člověk sjel z čepele s bublavým zvukem. Erasmus, který ještě držel krvavý nůž, uvažoval o tom, že by se pokusil napodobit výraz oběti, nevěřící a zrazený, svou vlastní tvárnou maskou, ale pak usoudil, že

se nebude obtěžovat. Jeho robotická tvář zůstala plochým leštěným oválem. Erasmus ostatně nikdy nebude muset takový výraz použít.

Zvědavý robot odhodil nůž, až zarachotil, a ponořil citlivé sondy do krve na svém talíři. Její chuť byla docela zajímavá a složitá. Napadlo ho, zda by chuť různých obětí chutnala různě.

Strojové strážce odtáhly šéfkuchařovo tělo, zatímco ostatní zděšení otroci se choulili u dveří, ačkoliv věděli, že by měli uklidit ten nepořádek. Erasmus studoval jejich strach.

Omnius řekl: „Teď ti chci říct něco důležitého, co jsem se rozhodl udělat. Moje útočné plány jsou už v pohybu.“

Erasmus předstíral zájem, jako už tolikrát. Aktivoval čisticí mechanismus, který sterilizoval špičku jeho sondy, a pak ji zatáhl zpátky do úkrytu pod rouchem. „Skláním se před tvým úsudkem, Omnie. Na vojenské záležitosti nejsem odborník.“

„Právě proto bys měl dát na má slova. Vždycky říkáš, že se chceš učit. Když Barbarossa v ukázkovém souboji porazil mého robotického gladiátora, vyžádal si ode mě za odměnu možnost zaútočit na planety Ligy. Zbývající Titáni jsou přesvědčení, že bez těchto *hrethgir* by byl vesmír mnohem výkonnější a úpravnější.“

„Jak středověké!“ podotkl Erasmus. „Velký Omnius se bude řídit vojenskými doporučeními kymeka?“

„Barbarossa mě pobavil, a pak je tu vždycky možnost, že některý z Titánů bude zabit. A to by nemuselo být špatné.“

„No jistě,“ souhlasil Erasmus, „jestliže nám naprogramované zábrany nedovolují ublížit našim tvůrcům přímo.“

„Nehody se stávají. Ale to je jedno. Tahle ofenziva buď zažene světy Ligy pod naše křídla, nebo zničí ty zlomečky lidstva, které tam zbyly. Je mi jedno co z to-

ho. Jen velice málo lidí stojí za to, abych si je ponechal... Možná vůbec žádný člověk.“

Erasmovi se tenhle výrok vůbec nelíbil.

Mysl přikáže tělu a to okamžitě poslechne. Mysl přikáže sama sobě a setká se s odporem.

SV. AUGUSTIN,
FILOSOF ZE STARÉ ZEMĚ

Ačkoliv kymekové teprve začali se svým útokem na Zimii, Xavier Harkonnen věděl, že se jim svobodné lidstvo musí postavit teď a tady. A musí to být znát.

Mechaničtí válečníci ježící se zbraněmi postupovali společně vpřed. Pozvedali stříbrné paže a odpalovali výbušné střely, plivali plameny, šířili jedovatý plyn. S každou rozdrčenou zdí se kymekové blížili k hlavní stanici štítových generátorů, k vysoké věži plné parabolických křivek a složitých mřížek.

Na okrajích saluské atmosféry splétala orbitální soustava satelitů svými zesilovači praskající bariéru. Ze všech kontinentů vysílaly podobné věže vzhůru podstatu Holtzmanova rušivého pole a tkaly z ní složitou síť vysoko nad planetou, jako neproniknutelný gobelín energie.

Kdyby však kymekové zlikvidovali primární věže na povrchu planety, otevřely by se ve štítu zranitelné trhliny. Celá ochranná síť by se roztrhala.

Xavier vykašlal další krev ze svých spálených plic a krku a křikl do komunikátoru: „Tady tercero Harkonnen, přejímám teď velení místních sil. Primero Meach a velitelské stanoviště byli zlikvidováni.“ Kanál zůstal po několik dlouhých vteřin tichý, jako by celá Milice ztuhla v šoku.

Xavier ztěžka polkl, ucítil v ústech kovovou chuť krve

a pak vydal svůj strašlivý rozkaz: „Všechny místní síly, utvořte kordon kolem věží štítových generátorů. Nemáme dost sil na to, abychom chránili zbytek města. Opakuji, *stáhněte se*. To se týká i všech bojových vozidel a útočných letounů.“

Ozval se očekávaný proud stížností. „Pane, to nemůžete myslet vážně! Město hoří!“

„Zimnia zůstane bez ochrany! To musí být omyl!“

„Pane, prosím, zvažte to ještě jednou! Viděl jste, kolik škody ti parchanti kymekové už napáchali? Myslete na naše lidi!“

„Nevím, jakým právem může *tercero* vydat takový...“

Xavier je všechny umlčel. „Cíl kymeků je zřejmý: chtějí zlikvidovat naše rušivé pole, aby nás robotická flotila mohla zničit. Musíme věže bránit za každou cenu. *Za každou cenu*.“

Asi tucet pilotů kindžálů bezostyšně ignoroval jeho rozkaz, přelétl nad kymeky a shodil na ně další výbušniny.

Xavier zavrčel nekompromisním hlasem: „Kdo si chce stěžovat, může to udělat potom – až bude stát před válečným soudem.“ *Možná tam budu stát já*, pomyslel si.

Šarlatové kapičky se rozstříkly zevnitř po jeho hledí a Xaviera napadlo, kolik škody už asi jedovaté výpary napáchaly. Každý nádech byl obtížný, ale takové starosti teď musel zahnat z mysli. Nemohl působit slabě; teď ne. „Všechny síly se stáhnou a budou chránit věže! To je rozkaz. Potřebujeme se přeskupit a změnit strategii.“

Konečně se saluské jednotky stáhly ze svých obranných pozic ke komplexu štítových generátorů. Zbytek města zůstal bezbranný jako jehňátko na porážce. A kymekové toho se zlovolnou radostí využívali.

Čtyři pancéřoví válečníci se valili parkem soch a ničili nádherná díla. Mechanická monstra srovnávala budovy se zemí, pálila muzea, obytné domy, kryty. Každý cíl jim byl dobrý.

„Držte pozice!“ přikazoval Xavier na všech kanálech, ačkoliv vojáci doslova vyli vzteky. „Kymekové se nás snaží odlákat.“

Obludy podpálily rezonanční zvonici, kterou postavil Chusúk na paměť úspěšné obrany proti myslícím strojům před čtyřmi sty lety. Ozdobné zvony duněly a zvučely, když se věž zřítila na dláždění nádvoří.

Většina obyvatel Zimie už prchla do pancéřovaných krytů. Flotily zdravotníků a hasičů se vyhýbaly nepřátelským střelám a pokoušely se mírnit šířící se zkázu. Z mnoha záchranných pokusů se staly sebevražedné akce.

Xavier uprostřed Milice shromážděné kolem vysílacích věží pocítil záblesk pochybností, zda se rozhodl správně, ale neodvážil se teď už změnit názor. Oči ho pálily od kouře, rozervané plíce mu vysílaly šípy bolesti do celého těla, kdykoli se pokusil nadechnout. Věděl, že má pravdu. Bojoval za životy všech lidí na planetě. Včetně Sereny Služebnice.

„Co teď, tercero?“ zeptal se kvarto James Powder, který se objevil za ním. Třebaže hranatou tvář jeho zástupce kryla zčásti maska, na očích bylo znát, jak zuří. „To tu budeme jen tak trčet a dívat se, jak ti parchanti srovnají Zimii se zemí? K čemu je dobré chránit štítové generátory, když z města nezbude nic?“

„Město stejně nezachráníme, jestliže přijdeme o štíty a celou planetu otevřeme útoku strojů,“ sípal Xavier.

Saluské síly chystaly obranu kolem parabolických mříží vysílacích věží. Pozemní síly a obrněná vozidla se rozestavily na okolních hradbách a v ulicích. Na nebi kroužily kindžály a pálily, aby kymekové nemohli blíž.

Nejbližší příslušníci Milice svírali zbraně a tiše zuřili. Zoufalí muži toužili vrhnout se vpřed, na nájezdníky, nebo možná rozervat Xaviera na kusy. S každým výbuchem, s každou zničenou budovou se rozhněvané jednotky víc přibližovaly otevřeně vzpouře.

„Dokud nedorazí posily, musíme koncentrovat síly,“ vysvětloval Xavier mezi záchvaty kašle.

Powder se podíval na tercero hledí a povšiml si krve uvnitř. „Pane, co je vám?“

„To nic!“ Ale Xavier slyšel s každým nádechem mokré chrčení svých zničených plic.

Jak jed páčil jeho měkké tkáně, zatočila se mu hlava, proto se zachytil plastonové předprsň. Rozhlédl se po této baště posledního odporu, kterou dal v krátké době dohromady, a jen doufal, že obstojí. Konečně Xavier řekl: „Teď už jsou věže chráněné dost. Můžeme si ulovit pár těch útočníků. Jste připravený, kvarto Powder?“

Powder se rozzářil a vojáci zajásali. Několik mužů vypálilo do vzduchu, připraveno vrhnout se po hlavě do boje. Ale Xavier je zadržel jako vozataj vzpurné spřežení.

„Počkat! Dobře mě poslouchejte. Nemůžeme použít žádný trik, ti kymekové nemají žádnou slabost, která by se proti nim dala využít. Ale máme vůli uspět a musíme uspět, jinak ztratíme všechno.“ Snažil se nevidět krev ve své masce a sám nevěděl, odkud bere tu neochvějnou sebedůvěru v hlase. „Porazíme je *takhle*.“

Během prvních divokých srážek viděl Xavier přinejmenším jednoho z těch gargantuovských útočníků zničeného mnoha soustředěnými výbuchy. Jeho článkovité tělo teď nebylo víc než kouřící vrak. Ovšem bombardéry a pozemní obrněnci rozmělnili své útoky na příliš mnoho cílů a jejich zásahy nebyly dost soustředěné.

„Bude to koordinovaný útok. Vybereme si jeden cíl a rozdrtíme ho, vždycky jen jednoho kymeka. Budeme do něj pálit a pálit, až z něj nezbude nic. Pak zaútočíme na dalšího.“

Xavier sice téměř nemohl dýchat, ale rozhodl se vést eskadru sám. Jako tercero byl zvyklý být během cvičení a simulací v akci.

„Vy, pane?“ divil se Powder. „Neměl byste být někde v bezpečí? Jste výkonný velitel a předpisy říkají...“

„Máte naprostou pravdu, Jaymesi,“ řekl tiše. „Ale i tak půjdu nahoru. Hrajeme vabank. Vy zůstanete tady a za každou cenu budete chránit ty věže.“

Podzemní výtahy vyvezly na povrch další kindžály připravené ke startu. Nastoupil do jednoho z šedě skvrnitých letounů a uzavřel nad sebou kokpit. Vojáci se hnali ke svým útočným plavidlům a na své druhy, kteří museli zůstat, přitom vykřikovali sliby, že se pomstí i za ně. Xavier napojil svou velitelskou frekvenci na vysílačku kindžálu a vydal nové rozkazy.

Tercero Harkonnen si upravil pilotní křeslo a odstartoval. Zrychlení ho vtisklo do sedadla a ještě mu ztížilo dýchání. Z jednoho koutku úst mu stékal pramínek krve.

Od centrálních vysílacích věží za ním startovala další letadla a malý počet obrněných pozemních vozidel vyjžděl od generátorů do předem určených pozic, vstříc útočníkům. Zbraně v pohotovosti, bomby připravené ke shoení, se kindžály snášely k prvnímu kymekovi, jednomu z těch menších. Xavierův hlas se praskavě rozezněl v kokpitu každého letadla. „Na můj povel, palte – teď!“

Obránci bušili do krabího těla ze všech stran tak dlouho, až zůstalo ležet rozdrcené, článkované nohy mělo začernalé a pokroucené, schrána s mozkem byla zničená. Ve vysílačkách se ozval jásot. Než kymekové stačili zareagovat na tuto novou koordinovanou taktiku, vybral Xavier další cíl. „Za mnou. Dalšího!“

Eskadra Milice zaútočila jako kladivo na jediné mechanické tělo. Pozemní pancéřová vozidla zahájila palbu ze země, zatímco kindžály vrhaly shora mocné bomby.

Druhý kymek viděl, že se útočníci blíží, a pozvedl ježící se kovové nohy, aby je pokropil deštěm žhavých

plamenů. Dva z kindžálů kolem Xaviera byly zasaženy a dopadly na už tak zničené budovy. Bomby srovnaly se zemí celý blok města.

Ale zbytek soustředěného útoku splnil svůj cíl. Mnohonásobné výbuchy byly víc, než robotické tělo sneslo, a z dalšího kymeka zbyl jen vrak. Jedna z jeho mechanických paží sebou zaškubala a pak vypadla z kloubu mezi trosky.

„Tři padli,“ řekl Xavier. „Ještě pětadvacet.“

„Jestli dřív neutečou,“ doplnil jeden z pilotů.

Kymekové byli jedinci, na rozdíl od většiny Omniových myslících strojů. Někteří byli zbývající původní Titáni; další – neo-kymekové – pocházeli ze zrádcovských lidských kolaborantů ze Synchronizovaných světů. Všichni obětovali svá fyzická těla, aby se přiblížili k údajné dokonalosti myslících strojů.

Kvarto Powder a jeho oddíly kolem generátorových věží použili všechno, co měli v arzenálu, aby zahnali čtyři kymeky, kteří se dostali dost blízko, aby ohrozili tyto životně důležité stavby. Jednoho z obrů zničili a další tři donutili odkulhat pryč a přeskupit síly. Mezitím Xavierovy vzdušné síly rozdrtily dva další kymeky.

Karta se obracela.

Xavierovy kindžály naložené bombami se znovu vracely a útočily na další vlnu vetřelců. Spolu s pozemními vozidly a děly pálily jednu salvu za druhou na prvního z kymeků. Bombardování poškodilo stroji nohy, zničilo jeho zbraně. Kindžály oblétały další kruh, aby mu zasadily poslední ránu.

K jejich překvapení se však ústřední věžička, v níž byl kymekův mozek, oddělila od zbytku těla. Objevil se jasný zážeh, západky odskočily od článkovaných nohou. Pancéřovaná kruhová schrána vylétla vzhůru, mimo dostřel saluských zbraní.

„Únikový modul, který chrání mozek toho zrádce.“ Při těchto slovech Xavier zasípal a vykašlal další krev. „Střílejte po něm!“ Jeho kindžály začaly pálit po kyme-

kově modulu, který se řítí k nebi s dostatečnou rychlostí, aby unikl z atmosféry.

„Krucí!“ Piloti střeleli po slábnoucí kouřové stopě, ale kymekův modul jim rychle mizel z očí.

„Neplýtvajte střelivem,“ řekl Xavier do vysílačky. „Ten už nám nebezpečný není.“ Točila se mu hlava, jako by upadal do bezvědomí, nebo umíral...

„Ano, pane!“ Kindžály se obrátily zpátky k zemi a soustředily se na dalšího kymeka.

Ovšem když se k němu útočná eskadra přiblížila, i on katapultoval únikový modul a schrána s jeho mozkiem vystřelila k nebi jako dělová koule. „Tak moment!“ stěžoval si jeden z pilotů. „Ani jsme mu nestačili udělat monokl!“

„Třeba jsme aktivovali jejich program ‚stáhni ocas a uteč‘,“ ušklíbl se jiný.

„Hlavně že ustupují,“ řekl Xavier a měl co dělat, aby se udržel při vědomí. Doufal jen, že se nezřítí. „Za mnou na další cíl.“

Ale jako by to byl signál, všichni zbylí kymekové opustili svá válečná těla. Únikové moduly vystřelovaly jako rakety ohňostroje, prolétaly naslepo rušivým polem a ven do vesmíru, kde je robotická flotila bude moci pochyťat.

Když kymekové vzdali svůj útok, obránci Salusy, kteří mezi vši tou spouští ještě zbyli, se unaveně rozjásali.

Během několika příštích hodin se přeživší Salusané vynořovali z krytů a mžourali do zakouřeného nebe s pocity, v nichž se mísil šok a triumf.

Poté, co kymekové ustoupili, zklamaná robotická flotila vypálila k planetě roj raket, ale jejich řídicí počítače měly také gelové obvody, takže neprošly štíty. Standardní saluské systémy protiraketové ochrany zlikvidovaly všechny zbraně dřív, než dopadly na své cíle.

Nakonec, když se k robotické flotile začaly slétat těžké bitevní skupiny svolané z okrajových částí soustavy

Gamma Waiping, myslící stroje znovu přepočítaly své šance na úspěch. Nebyly spokojené s výslednou pravděpodobností a rozhodly se ustoupit. Na oběžné dráze za nimi zůstalo značné množství trosek.

Dole na povrchu dál hořela Zimia a v troskách ležely desítky tisíc mrtvých těl.

Xavier se během bitvy držel, ale po ní téměř nebyl schopen stát. Plíce měl plné krve, v ústech kyselou chuť. Trval však na tom, že se záchranáři a lékaři mají soustředit na vážněji zraněné v ulicích.

Z balkonu v nejvyšším patře poškozené budovy Parlamentu obhlížel strašlivé škody. Svět kolem něj zčervenal, Xavier se zapotácel a pak padl dozadu. Slyšel za sebou své pobočníky, jak volají lékaře.

Tohle nemůžu považovat za vítězství, pomyslel si. Pak upadl do černé mdloby.

Hranice života a smrti v poušti je rychlá a ostrá.

ZENSUNNITSKÁ POEZIE OHŇŮ Z ARRAKIS

Poušť, vzdálená myslícím strojům i Lize vznešených, se nikdy neměnila. Potomci zensunnitů, kteří prchli na Arrakis, žili v izolovaných jeskynních společenstvích a v drsných podmínkách stěží živořili. Potěšení měli málo, přesto však ze všech sil bojovali, aby přežili aspoň další den.

Slunce zalévalo oceán písku a zahřívalo duny, které vypadaly jako vlny tříštící se o imaginární pobřeží. Z prachu vykukovalo několik černých skalek jako ostrovy, ale ty nechránily ani před žárem, ani před ďábelskými červy.

Pustá krajina byla to poslední, co kdy uvidí. Lidé mladíka obvinili a teď ho potrestají. Že je nevinný, to nebylo podstatné.

„Odejdi, Selime!“ křikl nějaký hlas shora z jeskyní. „Jdi daleko odtud!“ Poznal hlas svého mladého kamaráda – *bývalého* kamaráda – Ebrahima. Snad se druhému chlapci ulevilo, protože po právu to měl být on, koho by teď čekalo vyhnanství a smrt, ne Selim. Ale sirotka nebude nikdo oplakávat, takže byl vyhnán Selim. Tak si zensunnité představují spravedlnost.

Chraplavý hlas řekl: „Kéž červ vyplivne tu tvou vysušenou kůži!“ To byla stará Glyffa, jež pro něj kdysi byla jako matka. „Lupiči! Zloději vody!“

Příslušníci kmene začali z jeskyní házet kamením. Jeden ostrý kámen zasáhl hadr, který si omotal kolem tmavé hlavy, aby ji chránil před sluncem. Selim se přikrčil, ale nedopřál jim to potěšení, aby ho viděli zkřivit tvář bolestí. Vzali mu skoro všechno, ale dokud dýchá, o hrdost se připravit nedá.

Naíb Dhartha, vůdce sítě, se vyklonil ven. „Kmen promluvil...“

Hájit svou nevinu by nemělo smysl, stejně jako hledat výmluvy a vysvětlení. Mladík, balancující na strmé stezce, se shýbl pro ostrý kámen. Držel ho v ruce a zamračil se nahoru na lidi.

Selim vždycky uměl dobře házet kamením. Dokázal srazit havrany, malé myši klokanovité i ještěrky a přispět jimi do společné kuchyně. Kdyby dobře mířil, dokázal by naíbovi vyrazit oko. Selim viděl Dharthu, jak si něco tiše šeptá s Ebrahimovým otcem, sledoval je, jak spolu pečou plán, jak svrhnout vinu na něj místo na pravého pachatele. O Selimově potrestání rozhodli na základě něčeho zcela jiného než pravdy.

Naíb Dhartha měl temné obočí a černé vlasy sepnuté v týle kroužkem z matného kovu. Na tváři měl zarudlé tetování geometrických tvarů s temnými úhly a rovnými čarami. Vytvořila je jeho manželka pomocí ocelové jehly a šťávy ze zakrslé signuty, kterou si zensunnité pěstovali ve svých terarijních zahrádkách. Naíb se na Selima mračil z výšky, jako by ho vyzýval, ať jen

zkusí hodit kamenem, protože zensunnité odpovědí sprchou těžkého kamení.

Ale takový trest by ho zabil příliš rychle. Místo toho kmen vyžene Selima ze svého těsně propojeného společenství. A na Arrakis nepřežije bez pomoci nikdo. Pouštní existence vyžadovala spolupráci, kde každý plní svůj úkol. Zensunnité hleděli na krádež – a obzvláště na krádež vody – jako na nejhorší představitelný zločin.

Selim strčil kámen do kapsy. Ignoroval urážky a výsměch a pokračoval ve svém úmorném sestupu do pouště.

Dhartha vyzpěvoval hlasem, který zněl jako basové vytí bouřkových větrů: „Selime, který nemáš otce ani matku – Selime, jehož jsme přijali za člena našeho kmene – byl jsi usvědčen z krádeže kmenové vody. Proto musíš kráčet pískem.“ Dhartha zvýšil hlas a křičel, aby ho odsouzený ještě slyšel. „Nechť se Šajtán zalikne tvými kostmi!“

Po celý život pracoval Selim víc než ostatní. Protože byl neznámého původu, kmen to po něm vyžadoval. Nikdo mu nepomohl, jestliže byl nemocný, snad jen stará Glyffa; nikdo mu nepomohl s nákladem. Díval se, jak se někteří jeho kamarádi prolévají zvýšenými rodinnými příděly vody, dokonce i Ebrahim. A přesto tento chlapec, jakmile uviděl nehlídanou polovinu litrožonu zteplalé vody, ji vypil a pošetile doufal, že si toho nikdo nevšimne. A jak snadné pro něj bylo svalit vinu na svého údajného kamaráda, jakmile byla krádež objevena... Když Dhartha vyhnal Selima z jeskyní, odmítl mu dát třeba jen maličký váček s vodou, protože to bylo považováno za plýtvání kmenovou vodou. Nikdo stejně nečekal, že by Selim přežil víc než den, dokonce i kdyby se mu nějak podařilo vyhnout se děsivým pouštním obludám.

Mumlal si pro sebe, třebaže věděl, že ho nemohou slyšet: „Aby se ti pusa ucpala prachem, naíbe Dhartho!“

Selim scházel dolů stezkou, pryč od skal, zatímco jeho kmen ho shora proklínal. Kolem něj přeskákali vržený kamínky.

Když došel až k patě skalní stěny, která tvořila štít před pouští a demony – písečnými červy, vykročil přímo vpřed, aby se dostal tak daleko, jak to jen půjde. Suchý žár ho pátil do hlavy. Ti, kdo ho sledují, budou určitě překvapení, že dobrovolně vykročil do pouště, místo aby se krčil v nějaké jeskyňce ve skále.

Co můžu ztratit?

Selim se rozhodl, že se nikdy nevrátí a nebude prosit o pomoc. Místo toho, s hlavou vysoko zvednutou, půjde přes duny, jak daleko jen bude moci. Raději zemře, než aby prosil za odpuštění někoho jako oni. Ebrahim lhal, aby si zachránil život, ale naíb Dhartha spáchal v Selimových očích mnohem větší zločin: vědomě odsoudil nevinného sirotka k smrti, protože mu to usnadnilo kmenovou politiku.

Selim se v poušti dokonale vyznal, ale Arrakis byla tvrdým prostředím. Za těch několik generací, co se tu zensunnité usadili, se z exilu ještě nikdo nevrátil. Hluboká poušť všechny pohltila beze stopy. Plahočil se do pouště a měl jen provaz přehozený přes rameno, krátkou dýku za pasem a zaostřenou kovovou hůl, kterou našel na šrotišti vedle kosmického přístavu v Arrakis City.

Možná by mohl zamířit tam a najít si práci u cizích obchodníků, vykládat zboží z lodí nebo se schovat na některém z těch korábů, které létají z planety na planetu a často jsou na cestě celé roky. Jenže takové lodi se na Arrakis objeví málokdy, je příliš daleko od obvyklých obchodních cest. A kdyby se Selim přidal k těm divným cizincům, musel by možná obětovat příliš mnoho ze sebe. Bylo by lepší žít sám v poušti – pokud přežije... Strčil do kapsy další ostrý kámen, jeden z těch, jež po něm shora házeli. Když se skalní výběžek zmenšil v dálce, našel třetí úlomek, který vypadal jako dobrý

kámen na házení. Časem bude muset získat nějakou potravu. Mohl by sát vlhké ještěřčí maso a přežít aspoň o chvíli déle.

Jak Selim kráčel do neklidné pustiny, pohlédl ke dlouhému skalnímu poloostrovu, daleko od zensunnitských jeskyní. Byl by tam mimo kmen, ale přesto by se jím mohl vysmát každý den, který by ve svém vyhnanství přežil. Mohl by dělat dlouhý nos a vykřikovat posměšky, které by naíb Dhartha nikdy neslyšel.

Selim píchal ostrou holí do písku, jako by bodal neviditelného nepřítele. Nakreslil do písku urážlivý budislámský symbol se šipkou ukazující zpět ke skalním obydlím. Udělalo mu to obzvláštní radost, třebaže vítr urážku během jediného dne smaže. Lehčím krokem vyšplhal na vysokou dunu a sklouzl dolů do prohlubně.

Začal si zpívat tradiční píseň, aby si zachoval optimistickou náladu, a přidal do kroku. Vzdálený skalní poloostrov se chvěl v odpoledním žáru a Selim se snažil sám sebe přesvědčit, že vypadá lákavě. Jeho odhodlání rostlo, jak se vzdaloval svým mučitelům.

Ale když už byl jen kilometr od ochrany černé skály, ucítil, jak se mu sypký písek pod nohama chvěje. Vzhlédl, protože si náhle uvědomil, v jakém je nebezpečí. Uviděl vlnění značící postup velkého tvora hluboko pod dunami.

Selim se rozběhl. Klouzal a škrábal se přes měkký hřeben, zoufale se snažil neupadnout. Nezastavoval se a hnal se po hřebeni dál, ačkoliv věděl, že ani tahle vysoká duna nepředstavuje pro přicházejícího písečného červa žádnou překážku. Skalní poloostrov byl pořád nedosažitelně daleko a démon se blížil.

Selim se přinutil zastavit, třebaže ho vyděšené srdce pobízelo, aby běžel dál. Červi se řídí vibracemi a on utíkal jako vyděšené dítě, místo aby znehybněl, jak to dělá chytrý pouštní zajíc. Ta obluda ho už určitě stačila zaměřit. Kolik jiných před ním stálo takhle vyděšeně,

kolik jich padlo na kolena k poslední modlitbě, než byli pohlceni! Nikdo ještě nepřežil setkání s jednou z těch velkých pouštních oblud.

Leda by ji zmátl – odvedl její pozornost.

Selim donutil své nohy, aby zkameněly. Vzal první z kamenů, které u sebe měl, a vrhl jej tak daleko, jak jen dokázal, do prohlubně mezi kameny. Přistál s žuchnutím – a zlověstná červí stopa maličko změnila směr.

Hodil další kámen a pak třetí v pravidelném rytmu, kterým chtěl červa od sebe odlákat. Selim už spotřeboval všechny své kameny a obluda se odvrátila jen maličko. Vynořila se v dunách blízko něj.

Selim měl prázdné ruce, neměl už jak to stvoření odlákat.

Červ doširoka otevřenou tlamou hltal písek a kameny a hledal sousto masa. Písek pod Selimovým nohama se přesýpal a propadal se do červí stopy, mladík věděl, že ho obluda pohltí. Cítil zlověstný skořicový pach červího dechu, zahlédl oheň v jeho jícnu.

Naíb Dhartha by se určitě smál osudu mladého zloděje. Selim hlasitě vykřikl kletbu. Ale než aby se vzdal, rozhodl se zaútočit.

Blíž temné jeskyně úst byl skořicový pach silnější. Mladík sevřel svou kovovou hůl a zašeptal modlitbu. Když se červ začal zvedat za dunou, Selim skočil na jeho oblý okoralý hřbet. Pozvedl kovovou hůl jako kopí a její zaostřený hrot vrazil do toho, co považoval za hrubou a neproniknutelnou červí kůži. Místo toho hrot sklouzl mezi dva prstence a zabodl se do měkkého růžového masa.

Zvíře zareagovalo, jako by dostalo zásah z mólského děla. Vzepjalo se, mrskalo sebou, svíjelo se.

Prekvapený Selim zabodl hrot ještě hlouběji a držel se vší silou. Pevně zavřel oči, zaťal zuby a doslova se na hůl zavěsil, aby se udržel. Kdyby se teď pustil, neměl by nejmenší šanci.

I přes divokou reakci přece červa nemohlo to malič-

ké kopí poranit; bylo to jen lidské gesto vzdoru, hryznutí mouchy toužící po sladké kapce krve. Červ se už každou chvilku musí zavrtat zpátky pod zem a stáhnout Selima s sebou.

Zvíře se však překvapivě hnalo vpřed a zůstávalo vysoko nad dunami, aby mu obnažené maso nerozedřel písek.

Zděšený Selim se držel zabodnuté hole – a pak se rozesmál, protože si uvědomil, že právě *jede* na samotném Šajtánovi! Udělal už někdy někdo něco takového? Jestli ano, nikdo to ještě nepřežil.

Selim sliboval sobě i Buddalláhovi, že se nenechá porazit – ani nařbem Dharthou, ani tímhle pouštním démonem. Zavěsil se na svou hůl a roztáhl masité prstenice ještě víc, takže červ úplně vylezl z písku, jako by mohl utéci tomu nepříjemnému parazitovi na svých zádech... Mladý vyhnanec se nikdy nedostal k pruhu skal, kde si chtěl založit soukromý tábor. Místo toho se červ hnál do nitra pouště a odnášel Selima daleko od jeho minulého života.

Od počítačů jsme se naučili jednu negativní věc, totiž že směr musí stanovovat lidé, ne stroje.

RELL ARKOV,

ÚSTAVODÁRNÉ SHROMÁŽDĚNÍ LIGY VZNEŠENÝCH

Po porážce u Salusy Secundus vyrazila flotila myslících strojů na svou vzdálenou základnu na Corrinu. Počítačová všemysl tam nebude nadšená, až uslyší zprávu o neúspěchu.

Zbylí neo-kymekové jako Omniovi poslušní pejsci následovali poraženou robotickou flotilu. Ovšem šest posledních z původní skupiny Titánů – Agamemnon a jeho elitní kádr – si udělali odbočku. Byla to příleži-

tost zase o něco pokročit ve vlastních plánech proti utlačovatelské všemysli... Zatímco rozptýlené bitevní lodi letěly vesmírem a nesly bdělé transoči, Agamemnon se svou vlastní lodí nenápadně nabral jiný kurz. Poté, co generál kymeků unikl saluské Milici, přesunul svou mozkovou schránku z očouzeného válečnického těla do této štíhlé pancéřované lodi. I přes porážku se cítil nadšený a živý. Přijdou i jiné bitvy, ať už proti divokým lidem, nebo proti Omniovi.

Staří kymekové spolu nekomunikovali, protože se báli, že zatoulaná elektromagnetická vlna by na ně mohla upozornit některou z krajních lodí ustupujících strojové flotily. Vypočítali si rychlejší a mnohem nebezpečnější trasu, která je přivedla do větší blízkosti nebeských překážek, jimž se robotické lodi vyhýbaly, protože neměly rády riziko. Zkratka poskytne tajně se bouřícím kymekům dost času na soukromé setkání.

Jakmile se na jejich cestě objevila červená trpasličí hvězda, přiblížili se Titáni k pokřivené a dolíky poznamenané skále, obíhající blízko kolem kalného slunce. Tady je hvězdný vítr ionizovaných částic spolu se silnými magnetickými poli schová před každou robotickou sondou. Po tisíci letech služby Omniovi se Agamemnon naučil, jak tu prokletou všemysl přechytračit a oklamat.

Šest kymeků se blížilo k planetoidě pomocí svých lidských schopností, ne počítačových navigačních systémů. Agamemnon si vybral místo v širokém kráteru a ostatní Titáni dosedli vedle jeho lodi tam, kde na rozervaném povrchu našli stabilní terén.

Agamemnon ve své lodi řídil mechanické ruce, jež pozvedly jeho uzavřenou mozkovou schránku z místa napojení a umístily ji do dalšího mobilního kráčejičho těla se šesti důkladnými nohama a nízko položeným těžištěm. Jakmile do sebe zapadly myšlenkové konektory, jež napojily mozek k tělu pomocí elektrofluidu, vyzkoušel si lesklé nohy, pozvedl kovové ruce a seřídil hydrauliku.

Sešel s tímto graciézním mechanickým tělem po rampě na měkkou skálu. Ostatní Titáni se k němu připojili; každý oblékl krácející tělo s viditelným vnitřním zařízením a s takovými systémy, aby přečkal prudký žár a radiaci. Krvavá trpasličí hvězda visela nad nimi na černém nebi bez vzduchu.

První ze zbylých Titánů se přišel dotknout senzorymi polštářky generálova mechanického těla, jemně, romanticky je polaskal. Byla to Juno, geniální stratég, jež bývala generálovou milenkou, dokud ještě mívali lidská těla. Nyní, o celé milénium později, byli stále ještě partnery; jako afrodiziakum jim docela dobře stačila moc.

„Vyrážíme už brzy, lásko?“ zeptala se Juno. „Nebo musíme čekat ještě další jedno nebo dvě století?“

„Ne tak dlouho, Juno. Zdaleka ne tak dlouho.“

Pak přišel Barbarossa, nejbližší mužský přítel, jakého Agamemnon za posledních tisíc let měl. „Každý okamžik je už věčnost,“ řekl. Během původního převratu Titánů vymyslel Barbarossa způsob, jak pro jejich cíle využít všudypřítomné myslící stroje Starého impéria. Skromný génius měl naštěstí tolik prozíravosti, že do nich vložil hluboko naprogramovaná omezení, která jim znemožňovala přímo ublížit Titánům – omezení, jež zachovala Agamemnona a jeho kymekovské společníky naživu po zákeřném převratu všemysli.

„Nemůžu se rozhodnout, jestli bych raději rozdrtil počítače nebo lidi,“ řekl Ajax. Brutální násilník, jenž ze starých kymeků nejčastěji prosazoval jejich záměry silou, přišel v obzvlášť masivní krácející podobě, jako by ještě pořád ukazoval svaly svého dávného organického těla.

„Kolem každého plánu, který vymyslíme, musíme dvakrát zamést své stopy.“ Dante, obratný byrokrat a účetní, snadno chápal složité detaily. Mezi Titány nikdy nevynikal žádnými dramatickými nebo oslňujícími gesty, ale Staré impérium by nikdy nepadlo bez jeho

chytrých manipulací s úředními a úřednickými záležitostmi. Na rozdíl od ostatních dobyvatelů se nepředváděl, ale klidně vypracoval spravedlivé rozdělení vůdcovské moci, jež umožnilo Titánům sto let hladce vládnout.

Dokud je počítače o to všechno nepřipravily.

Zneuctěný Xerxes byl poslední kymek, který se vykolébal do chráněného kráteru. Nejnižší z Titánů před dávnou dobou spáchal tu neomluvitelnou chybu, která umožnila novorozené počítačové mysli všechny je spoutat. Ačkoliv ho Titáni dosud potřebovali jako součást své stále se tenčící skupiny, Agamemnon mu jeho přehmat nikdy neodpustil. Nešťastný Xerxes celá staletí nemyslel na nic jiného, než jak by se vykoupil, a kymekovský generál jeho snahy využíval.

Agamemnon vedl svých pět spoluspiklenců do stínu kráteru. Tam se stroje s lidským mozkem postavily proti sobě mezi rozbitými kameny a poloroztavenými balvany, aby si pohovořily o své zradě a plánovaly pomstu.

Xerxes by je přes všechny své nedostatky nikdy nezradil. Před tisícem let, po svém vítězství, se původní Titáni rozhodli podstoupit raději chirurgickou proměnu, než aby přijali vlastní smrtelnost, aby jejich mozky bez těl mohly žít věčně a zkonsolidovat svou vládu. Byla to dramatická dohoda.

Nyní Omnius tu a tam odměňoval své věrné stoupence tím, že je také změnil v neo-kymeky. Na všech Synchronizovaných světech fungovaly tisíce novějších mozků s mechanickými těly jako sluhové všemysli. Ale Agamemnon se nemohl spolehnout na někoho, kdo všemysli slouží dobrovolně.

Generál kymeků vysílal svá slova v úzkém vlnovém pásmu, jež bylo propojené přímo s myšlenkovými centry Titánů. „Na Corrinu nás ještě pár týdnů nečekají. Využil jsem této příležitosti, abychom mohli naplánovat úder proti Omniovi.“

„Však už je načase,“ zavrčel Ajax.

„Domníváš se, že všemysl zpohodlněla, láska – jako lidé ve Starém impériu?“ zeptala se Juno.

„Nevšiml jsem si žádných zvláštních známek slabosti,“ vložil se do toho Dante, „a já si na takové věci dávám dobrý pozor.“

„Vždycky se najde nějaká slabost,“ prohlásil Ajax, který pošukával jednou z těžkých obrněných nohou a vyrýval díru v zemi, „*pokud* je člověk ochoten použít dost síly, aby z ní něco vytěžil.“

Barbarossa křísł jednou z kovových předních nohou o tvrdou skálu. „Nedej se oklamat umělou inteligencí! Počítače nepřemýšlejí jako lidé. Dokonce ani po tisíci letech se Omnius nenechá rozptýlit. Má dostatečnou procesorovou kapacitu a víc transočí, než dokážeme spočítat.“

„Podezírá nás? Pochybuje Omnius o naší loajalitě?“ Xerxes už teď mluvil vylekaně, a to schůzka teprve začala. „Jestli si myslí, že proti němu něco kujeme, proč nás rovnou neodstraní?“

„Občas si myslím, že ti vysychá mozková schrána,“ pokáral ho Agamemnon. „Omnius má naprogramovaná omezení, která mu brání nás zabít.“

„Nemusíš mě hned urážet! Já jen, že Omnius je tak mocný – je mi divné, že nedokáže nějak překonat to, co mu Barbarossa vložil do systému.“

„Ještě to nedokázal a nikdy to taky nedokáže. Věděl jsem tenkrát co dělám, věř mi,“ uklidňoval ho Barbarossa. „Nezapomeň, Omnius touží být výkonný. Nepodnikne nic zbytečného, nebude plýtvat prostředky. *A my jsme pro něj prostředky.*“

Dante řekl: „Jestli je Omnius tak zaměřený na výkonnost, proč si vůbec drží lidské otroky? Dokonce i obyčejní roboti a stroje s minimální umělou inteligencí by mohli vykonávat jejich úkoly a ještě by s nimi bylo méně starostí.“

Agamemnon vyšel z temného stínu do ostrého světla a pak se zase vrátil. Spiklenci kolem něj čekali jako ob-

rovský hmyz vyrobený ze šrotu. „Celé roky navrhuji, abychom zlikvidovali lidi držené na Synchronizovaných světech, ale Omnius to odmítá.“

„Třeba se mu do toho nechce proto, že lidé myslící stroje původně stvořili,“ uvažoval Xerxes nahlas. „Třeba Omnius vidí v lidech projev božství.“

Agamemnon se mu vysmál. „Chceš snad říct, že počítačová všemysl je hluboce zbožná?“ Zneuctěný kymek rychle ztlchl.

Barbarossa vysvětloval jako trpělivý učitel: „Ne, ne! Omnius prostě nechce plýtvat energií ani způsobit takové pozdvižení, jaké by likvidace přinesla. Vidí v lidech výrobní prostředky a těmi se neplýtvá.“

„Celá staletí se ho snažíme přesvědčit, aby změnil názor,“ podotkl Ajax.

Agamemnon, který si byl dobře vědom, že se jejich bezpečné časové okénko krátí, popohnal debatu vpřed. „Musíme najít nějaký způsob, jak věci radikálně změnit. Když vypneme počítače, pak budeme znovu vládnout my Titáni spolu s těmi neo-kymeky, které získáme.“ Otočil svou senzorovou věžičkou. „Už jsme jednou vzali věci do vlastních rukou a musíme to udělat znovu.“

Minule, když lidští Titáni konsolidovali stagnující Staré impérium, za ně většinu bojů obstarali bitevní roboti. Tlaloc, Agamemnon a ostatní vzbouřenci jen posbírali střepy. Tentokrát budou muset Titáni bojovat sami.

„Možná bychom se měli pokusit najít Hekaté,“ navrhl Xerxes. „Je jediná z nás, kterou Omnius nikdy neměl pod kontrolou. Náš žolík.“

Hekaté, někdejší Ajaxova družka, byla jediná z Titánů, jež se vzdala vlády. Ještě před převratem myslících strojů odletěla někam hluboko do vesmíru a nikdo už o ní nikdy neslyšel. Ale Agamemnon by jí nemohl věřit – i kdyby ji dokázali objevit – o nic víc než Xerxovi. Hekaté je dávno opustila; nebyla tím spojencem, jakého by potřebovali.

„Měli bychom hledat podporu jinde, přijmout všechnu pomoc, kterou můžeme získat,“ řekl Agamemnon. „Můj syn Vorian je jedním z těch mála lidí, kteří mají přístup do centrálního komplexu pozemského Omnia a dopravují pravidelné aktualizace všemyslím na Synchronizovaných světech. Možná bychom ho mohli využít.“

Juno napodobila smích. „Ty chceš věřit člověku, lásko? Jednomu z té slabošské havěti, kterou pohrdáš? Před chvilkou jsi chtěl zlikvidovat všechny příslušníky té rasy.“

„Vorian je můj genetický syn, a z mých dosavadních potomků je nejlepší. Sleduji ho, cvičím ho. Už tucetkrát četl mé paměti. Pevně doufám, že z něj jednoho dne bude můj důstojný nástupce.“

Juno chápala Agamemnona lépe než ostatní Titáni. „Podobné věci jsi říkal i o svých dvanácti předchozích synech, pokud si vzpomínám. A stejně sis pak našel záminku, proč každého z nich zabít.“

„Než jsem se stal kymekem, uložil jsem si hodně spermatu a mám dost času provést to správně,“ řekl Agamemnon. „Ale Vorian... Myslím, že by Vorian mohl být ten pravý. Jednoho dne mu dovolím, aby se stal kymekem.“

Ajax ho hlubokým hlasem přerušil: „Nemůžeme bojovat se dvěma velkými nepřáteli najednou. Protože nám Omnius díky Barbarossově vítězství v aréně konečně dovolil zaútočit na *hrethgir*, navrhuji, abychom tu válku vedli, jak nejlépe umíme. Potom si to vyřídíme s Omniem.“

Kymekové ukrytí ve stínu kráteru mumlali víceméně souhlasně. Dantova optická vlákna přebíhala tam a zpátky, počítala. „Ano, lidi by mělo být snadnější porazit.“

„Mezitím můžeme dál hledat způsoby, jak odstranit Omnia,“ dodal Barbarossa. „Všechno má svůj čas.“

„Možná máte pravdu,“ připustil Agamemnon. Generál kymeků už nechtěl toto tajné setkání příliš prodlužovat.

První vykročil zpátky ke své lodi. „Zničíme nejdřív lidi z Ligy. To pak použijeme jako odrazový můstek a soustředíme se na obtížnějšího nepřítele.“

Logika je slepá a často zná jen vlastní minulost.

ARCHIVY ČARODĚJEK Z ROSSAKU,
OD GENETIKY PO MORÁLKU

Myslicí stroje na estetiku příliš nedaly, ale Omniovým aktualizačním plavidlem byla – ať už náhodou nebo záměrně – krásně štíhlá stříbročerná loď. Na svých cestách od jednoho Synchronizovaného světa ke druhému vypadala v obrovské rozloze kosmu maličká. Teď právě ukončila jedno kolo obletu a měla namířeno zpátky na Zemi.

Vorian Atreides považoval za štěstí, že mu byl svěřen tak důležitý úkol. Tmavovlasý Vorian, narozený z otrokyně oplodněné Agamemnonovým uloženým spermatem, mohl sledovat rodovou linii svých předků ještě dál než do časů Titánů, ještě o tisíce let hlouběji, až k rodu Atreovců v antickém Řecku a k jinému slavnému Agamemnonovi. Vzhledem k postavení svého otce byl dvacetiletý Vor vychován a indoktrinován na Zemi pod dohledem myslících strojů. Patřil k té hrstce privilegovaných lidských „důvěrníků“, kteří se mohli volně pohybovat ve službě Omniovi.

Všechny příběhy o svém slavném rodu si přečetl v rozsáhlých pamětech, které napsal jeho otec jako dokument o svých triumfech. Vor považoval velké dílo titánského generála za víc než jen mistrovskou literaturu, spíše za posvátný historický dokument.

Kousek před Vorianovým místem seděl kapitán *Korábu snů*, autonomní robot, a neomylně kontroloval přístroje. Seuratův měděný kožní film měkce pokrýval

tělo lidského tvaru z polymerových vzpěr, kovových výztuží, gelových procesorů a svalů z elastických vláken.

Seurat studoval přístroje, tu a tam ťukal do dálkových skenerů lodi nebo zaostřenými optickými vlákny vyhlížel z oken. Kromě toho stačil ještě pokračovat v mezhře se svým podřízeným lidským kopilotem. Seurat měl bohužel podivný sklon vyprávět nepovedené vtipy.

„Voriane, co vznikne, když zkřížíš prase s člověkem?“

„Co?“

„Tvor, který pořád hodně žere, pořád smrdí a pořád nic nedělá!“

Vorian kapitána potěšil zdvořilým zahihňáním. Seuratovy vtipy většinou dokazovaly, že robot doopravdy nerozumí humoru. Ale kdyby se Vor nezasmál, Seurat by prostě vyprávěl další a ještě další, dokud by se nedočkal žádané reakce. „Nebojíš se, že se spleteš, když vyprávíš vtipy a přitom kontroluješ navigační přístroje?“

„Já chyby nedělám,“ řekl Seurat svým úsečným mechanickým hlasem.

Vor se z té výzvy zaradoval. „No ale co kdybych sabotoval životní funkce lodi? Na palubě není nikdo než my dva, a já jsem přece zákeřný člověk, tvůj smrtelný nepřítel? Patřilo by ti to, za všechny ty strašné vtipy.“

„Očekával bych to od nízkého otroka nebo třeba i od řemeslníka, ale *ty* bys to nikdy neudělal, Voriane. Ty můžeš příliš mnoho ztratit.“ Přízračně hladkým pohybem obrátil Seurat svou měděnou hlavu a všímal si řízení *Korábu snů* ještě méně. „A i kdybys to udělal, přišel bych na to.“

„Nepodceňuj mě, Plecháči. Můj otec mě učí, že přes řadu svých slabostí máme my lidé trumf právě v té své nepředvídatelnosti.“ Vorian se usmál, stoupl si vedle kapitána a zadíval se na číselníky. „Proč myslíš, že po mně Omnius chce, abych mu kazil ty jeho pečlivě připravené simulace, kdykoli plánuje střetnutí s *hrethgir*?“

„Tvůj ostudný a bezhlavý chaos je taky jediný důvod, proč mě dokážeš porazit v kterékoli strategické hře,“ řekl Seurat. „S vrozenými schopnostmi to rozhodně nemá nic společného.“

„Kdo vyhrává, je schopnější než ten, kdo prohrává,“ řekl Vor, „bez ohledu na to, jak to soupeření definuješ.“

Aktualizační loď putovala po pravidelné stálé trase po Synchronizovaných světech. *Koráb snů* byl jednou z patnácti takových lodí a nesl kopie současné verze Omnia, jež synchronizovaly jednotlivé počítačové všemysli na vzdálených planetách.

Omezení obvodů a elektronické přenosové rychlosti limitovaly fyzickou velikost kteréhokoli stroje; proto jedna počítačová všemysl nemohla v praxi sahat dál než na jednu planetu. Ale duplikáty Omnia byly všude jako mentální klony. Lodi jako *Koráb snů* je pravidelně aktualizovaly, takže jednotlivá Omniova vtělení zůstávala prakticky stejná po celé říši ovládané stroji.

Po mnoha cestách uměl Vor řídit loď a měl přístup do všech databank na palubě pomocí Seuratových kódů. Za ty roky se on a robotický kapitán stali dobrými přáteli, třebaže bylo nepravděpodobné, že by to někdo jiný dokázal skutečně chápat. Vzhledem k tomu, kolik času strávili ve vesmíru, povídali si o mnoha věcech, hráli hry, vyprávěli příběhy – a tím vším téměř překlenuli propast mezi strojem a člověkem.

Občas si Vor a Seurat pro pobavení vyměnili místa a Vor předstíral, že je kapitánem lodi, zatímco Seurat se stal jeho robotickým podřízeným, jak to bývalo za časů Starého impéria. Během jedné takové záměny pokřtil Vorian impulzivně loď na *Koráb snů*, což byl sice poetický nesmysl, ale Seurat ho nejen toleroval, ale i zachoval.

Jako myslící stroj dostával Seurat pravidelně nové instrukce a paměťové přenosy z obecného Omniova mozku, ale protože při cestách mezi hvězdami trávil

hodně času nenapojený, vytvořil si vlastní osobnost a nezávislost. Podle Vorova názoru byl Seurat nejlepší ze strojových mozků, i když občas dokázal být nesnesitelný. Zvláště s tím svým podivným smyslem pro humor.

Vor sepnul ruce a zapraskal klouby. Slastně povzdychl: „To je nádhera pěkně se protáhnout. Škoda že to nedokážeš.“

„Já nevyžaduji protahování.“

Vorian nepřipustil, že i on pokládá své organické tělo v mnoha ohledech za podřadné, křehké, se sklonem k bolestem, nevolnostem a zraněním, které by si kterýkoli stroj snadno opravil. Doufal, že jeho fyzické tělo zůstane funkční dost dlouho na to, aby mohl být změněn na jednoho z těch odolných neo-kymeků, kteří kdysi byli ceněnými lidskými důvěrníky jako on. Jednou k tomu Agamemnon dostane od Omnia povolení, pokud bude Vor tvrdě pracovat pro všemysl.

Koráb snů byl dlouho ve vesmíru na aktualizaci cestě a mladý důvěrník byl rád, že už letí domů. Brzy už uvidí svého skvělého otce.

Jak se *Koráb snů* bez zvláštních příhod řítí mezi hvězdami, Seurat navrhl přátelský souboj. Oba si sedli ke stolu a pustili se do své oblíbené zábavy, zajímavé soukromé hry, kterou zdokonalili častou praxí. Šlo o imaginární vesmírnou bitvu mezi dvěma mimozemskými rasami – „Voriany“ a „Seuraty“. Každý z nich měl vesmírnou flotilu s přesně definovanými možnostmi a omezeními. Ačkoliv měl robot dokonalou strojovou paměť, Vor si vedl dobře, protože vždycky přišel s nějakou tvůrčí taktikou, která soupeře překvapila.

Teď, když střídavě umisťovali válečné koráby do různých sektorů svého složitého vesmírného bitevního pole, sypal ze sebe Seurat nekonečnou řadu lidských vtipů a hádanek, které našel ve svých starých databázích. Podrážděný Vor konečně řekl: „Úplně otevřeně se mě pokoušíš rozptylovat. Kde ses to naučil?“

„No přece od tebe!“ Robot pak dál vypočítal dlouhou řadu příležitostí, kdy si ho Vor dobíral, hrozil, že bude sabotovat loď, aniž by to měl skutečně v úmyslu, vymýšlel si neuvěřitelné a nepředvídatelné krizové situace. „Považuješ to za podvádění? A kdo podvádí, ty nebo já?“

Toto odhalení Vora šokovalo. „Je mi smutno při pomýšlení, že jsem tě třeba v žertu naučil podvádět. Stydím se za to, že jsem člověk.“ Agamemnon bude jistě zklamaný.

Po dalších dvou kolech Vor prohrál. Už se na hru nemohl soustředit.

Každé úsilí je hra, ne?

IBLIS GINJO,
MOŽNOSTI ÚPLNÉHO OSVOBOZENÍ

Na terasové zahradě nad ožehnutými troskami Zimie stál vážně a sám Xavier Harkonnen a děsil se nadcházející „vítězné“ přehlídky. Odpolední slunce mu hrálo tvář. Ptačí zpěv vystřídal křik a výbuchy, vítr vyfoukal nejhorší jedovatý dým.

Ale přesto bude Lize dlouho trvat, než se vzpamatuje. Nic už nikdy nebude jako dřív.

Dokonce i teď, několik dnů po útoku, pořád ještě viděl stoupat z trosek k bezmračnému nebi dým. Spáleninu však necítil. Jedovatý plyn kymeků natolik poškodil jeho tkáň, že už nikdy mnoho neucítí ani neochutná. Dokonce i dýchání bylo teď pouhým mechanickým procesem, ne sladkým douškem voňavého čerstvého vzduchu.

Ale nemohl se litovat, když tolik jiných ztratilo mnohem víc. Po útoku kymeků ho heroickým výkonem udržel při životě saluský lékařský tým. Serena Služebnice

za ním přišla do nemocnice, ale Xavier si ji pamatoval jen přes mlhu bolesti, léků a podpůrných systémů. Při neobvyklé proceduře dostal oboustranný plicní transplantát, zdravé orgány dodané záhadným Tlulaxanem. Věděl, že Serena horečně pracovala se skvělými vojenskými chirurgy a tlulaxanským obchodníkem s orgány jménem Tuk Keedair, aby pro něj sehnala potřebnou léčbu.

Teď mohl znovu dýchat, třebaže se bolest ještě v záchvatech vracela. Xavier se se stroji ještě střetne. Díky lékům a pokročilým medicínským technikám mohl odejít z nemocnice krátce po proceduře.

V době útoku byl obchodník s orgány Keedair v Zimii na běžné obchodní cestě a taktak vyvázl životem. Na Nepřipojené planetě Tlulax ve vzdálené soustavě Thalimu jeho krajané vedli orgánové farmy a pěstovali lidská srdce, plíce, ledviny a jiné části těla z živých buněk. Jakmile byli kymekové zahnáni, záhadný Tlulaxan nabídl své biologické zboží vojenským chirurgům v hlavní polní nemocnici Zimie. Kryogenické sklady jeho lodi byly plné ukázkových částí těl. Keedair sám s úsměvem připouštěl, že je skutečně štěstí, že tu právě je a že může pomoci děsivě postiženým saluským obyvatelům v době nejvyšší nouze.

Po úspěšné operaci přišel Keedair Xaviera navštívit do nemocnice. Tlulaxan byl středně vysoký, ale hubený muž s tmavýma očima a hranatou tváří. Na levé straně hlavy mu visel dlouhý, pevně spletený tmavý cop.

Xavier se nadechl a opatrně ovládaným chraplavým hlasem řekl: „Bylo to štěstí, že jste tu byl a že jste měl orgány už na palubě lodi.“

Keedair si zamnul ruce s dlouhými prsty. „Kdybych věděl, že kymekové udeří tak divoce, byl bych přivezl větší zásoby materiálu z našich orgánových farem. Ti, kdo tady u vás přežili, by potřebovali ještě další náhradní části, ale další lodi se sem ze soustavy Thalimu nedostanou dřív než za několik měsíců.“